

PERRY RHODAN
203
William Voltz MĚSTO PSANCŮ
Přeložil Jan Rada

V kosmickém měřítku byli Pozemšťané nováčky na galaktické scéně a přece Perry Rhodan a jeho věrní dokázali už v roce 2400 vytvořit z lidského Solárního impéria nejvýznamnější politickou, hospodářskou a vojenskou mocnost Mléčné dráhy.

Pozemšťané osídlili 1112 planet v 1017 slunečních soustavách, na 1220 dalších světech v různých částech Galaxie měli svá obchodní zastoupení nebo vojenské základny. Včleněním vnějších hvězdokup v souhvězdí Raka a otevřením Plejád v souhvězdí Býka bylo impérium zajištěno.

Za těchto okolností nikoho nepřekvapilo, že se v srpnu roku 2400 Rhodan rozhodl se svou novou vlajkovou lodí CREST II rozluštit velkou otázku: najít planetu Kahalo, jejíž poloha ve středu Mléčné dráhy nebyla nikdy přesně zjištěna.

Na této výzkumné cestě CREST II narazila na šestiúhelník sluncí, působící jako obrovský transmitter, a byla vržena do hlubin mezi galaxiemi, do umělé sluneční soustavy vzdálené 900 000 světelných let od Země.

Na Pozemšťany tu čekala překvapení vsutku vražedná, ale když Rhodan vstoupil do města odsouzených, našel tu přátele...

Prolog.

Hon začal za úsvitu. Jello Tří Měsíců ho zahájil tím, že zapálil oheň na okraji města. Modravé plameny ostře kontrastovaly se světlem vycházejícího dvojslunce.

Plameny, které se během několika minut změnily v ohnivou zeď, pozorovaly tisíce očí. Z těch očí se dalo vyčíst radostné očekávání, strach i nenávisť.

Jello stál blízko plamenů a cítil, jak příjemně rozehřívají jeho staré tělo. Obraz města před ním se chvěl v horkém vzduchu. Vzpomínal na časy, kdy se ještě sám účastnil honů a bavil se těmi vzpomínkami, i

když na jeho staré tváři by to nikdo nepoznal. Také na něj pořádaly hony, ale on lovce vždycky přelstil. Když se pak sám stal lovcem, byl nemilosrdný a nikdy se nevrátil bez úlovku.

Jello nastražil své velké uši. Zánik města ho ponechával naprosto klidným, ale dvojslunce mělo co chvíli vystoupit nad obzor a boj měl začít. Skrz plameny viděl jak se rozrůstá mračno prachu, které se k němu blížilo od města. Jello se nehýbal. Byl příliš starý na to, aby byl zařazen do losování. Nebyl už ani lovcem, ani obětí, jen zapaloval oheň. Byla to pocta, kterou si zasloužil tím, že býval nejúspěšnějším lovcem.

Z mračna prachu se vynořil plochý vůz. Jella však víc zajímaly plameny, které rozněcovaly jiskry v jeho očích. Klidně vzal ze stojanu lopatku a začal si hloubit jámu. Byl s prací téměř hotov, když před ním vůz zastavil a vyskočily z něj tři obrovité postavy. Ani to ho nevzrušilo. Nedbale odhodil lopatku a seskočil do jámy.

Tři příchozí byli k nerozeznání, ale Rudá Trojka se vždy objevovala pospolu, nikdo z ní se nikdy nikde neobjevil sám, jako by všichni tvořili jednu bytost.

Jello vyhlédl ze své jámy. Rudá Trojka postupovala směrem k němu. Jello pocítil jejich hypnotické působení, kterým se ho snažili zbavit strachu.

„Hon začal," řekl jeden z Rudé Trojky.

Jello náhle pocítil nutkání vyskočit ze své jámy, chopit se zbraně a zase se zúčastnit lovu. Byla to však jen chvilková touha, vzápětí ho opět přemohla únava, kterou blízkost ohně jen zvyšovala.

„Jsi starý!" prohlásil mluvčí Rudé Trojky. „Nejsi už schopen postarat se ani o sebe, jsi přítěží pro město."

„Ano," řekl Jello.

„Minulé hony jsi přežil," pokračoval obr. „Víš však, že město může uživit jen omezený počet obyvatel."

„Vím to," řekl Jello a díval se do plamenů.

„Dostalo se ti velké cti," řekl mluvčí Rudé Trojky a vytáhl zbraň. „Dobrý lov!"

„Dobrý lov!" řekl Jello Tří Měsíců.

Vystřelili všichni tři. Oranžové záblesky výstřelů protřaly staré tělo a Jello klesl tváří k zemi. Poryv větru rozdmýchal plameny, které vyšlehly k obloze.

1.

Jediný pohled Rhodanovi stačil, aby pochopil, že snažení vědců je stále bezvýsledné. Energetický komplex na planetě Sexta zůstával záhadou. Dr. Spen-cer Holfirtg, hlavní fyzik na vlajkové lodi, vystoupil z hloučku debatujících vědců a šel Rhodanovi vstříc. Vzezření tohoto postaršího, tělnatého blondáka neprozrazovalo, že je jedním z nejlepších pozemských fyziků, ale bylo tomu tak.

„Že by nám chtěl oznámit triumf, na to nevypadá," pronesl sarkasticky major Bert Hefrich, hlavní inženýr CREST II, který Rhodana doprovázel.

„To opravdu ne," přisvědčil Rhodan. „Ale ani jsem neočekával, že by vědci za pár dní objevili kámen mudrců."

Major ta slova pochopil jako výtku a odmlčel se.

„Přišli jsme na principy fungování několika dalších strojů, pane," prohlásil Holfing. „Neznamená to však, že už celému tomu zařízení rozumíme, právě naopak: Čím více víme, tím víc se nám komplikuje celkový obraz."

Bylo to pochopitelné. Rasa, která vytvořila transponderovou stanici o takovém výkonu, nemohla používat nekomplikovaná zařízení. Zatím bylo jasné jen to, že zařízení na Sextě je analogické s tím, které Rhodan a Atlan tehdy objevili na Kahalů. Bylo součástí transponderové soustavy mezi šestiúhelníkem sluncí a Kahalem, nebylo však jasné, zda na Kahalů je řídicí centrum nebo jen reléová stanice.

Rhodan si uvědomoval, že ať je tomu jakkoliv, pro cizince je soustava dvou sluncí pastí, z níž zdánlivě není úniku.

„Vzpomínám si na problém, který jsme museli řešit na počátku kosmických cest ještě před rokem 2000," řekl Rhodan. „Zdálo se, že na cestě k Andromedě je na nás nastraženo nesčíslné množství pastí, které může překonat jen výjimečná inteligence, vybavená supertechnikou. A my bychom ztroskotali už na Poweru, kdyby se

nám po bok nepostavil Icho Tolot."

„My ale nemáme důvod rezignovat, pane," namítl Holfing. „Tato transmitterová stanice, která zřejmě zahrnuje celou sluneční soustavu, je pro nás nejtěžší zkouškou."

„Jak jste na ten nápad přišli?" zajímal se Hefrich.

„Je to jednoduché," odpověděl Holfing. „Rasa, která vytvořila tak pozoruhodná zařízení, nemůže vědět, jaké bytosti se rozhodnou opustit tuto Galaxii a letět k Andromedě. Musí být proto připravena na všechny eventuality. Moderní biochemie nám ukazuje obrovskou škálu možných forem života, včetně donedávna naprosto nepředstavitelných. Tvůrci tohoto transmitteru nemohli předpokládat, že právě humanoidi se odváží skoku k Andromedě. Museli proto nastražit past tak, aby jí neunikla žádná forma života. Eliminace tekutin, která nás postihla na Poweru, by nijak neohrozila rasy, které se vyvinuly na žhavých planetách."

„Tuším, kam směřujete," podotkl Rhodan. „Chcete říci, že jiné pasti nejsou nebezpečné zase pro nás."

Holfing přikývl. „Nikterak ovšem nebezpečí nepodceňuji, jistě na nás číhají i horší věci než to, co nás potkalo na Poweru, chci jen upozornit na to, že na jiných stanicích nám žádné nebezpečí nehrozí," dodal na vysvětlenou.

„Pokud se na ně dostaneme," přičinil skeptický Hefrich.

„Vrátíme se do CRESTU," rozhodl Rhodan. Stáli v předsíni energetického komplexu na Sextě. Vědci tu pracovali na vyřešení jeho hádanky už od 30. srpna. A 12. září nebyli k řešení o nic blíže a Rhodan usoudil, že je zbytečné, ztrácet tu čas. Tudy cesta zřejmě nevede.

„Možná vás zajímá můj osobní názor, pane," řekl Holfing, když opustili kruhový komplex a zamířili k člunu, který je měl dopravit ke vzdálené vlajkové lodi, chráněné ochranným polem.

„Mluvte," vybídl ho Rhodan.

„Všichni víme, jak obtížné je posilovat a bránit Solární impérium," začal zešířka fyzik. „Nyní jsme objevili stopu, která nás snad dovede k Andromedě. Když však o Andromedě přemýšlím, zmocňuje se mě

tísnnivý pocit, pane. Už pouhá myšlenka na ten nepředstavitelně obrovský prázdnný prostor, který nás dělí od sousední galaxie, mě nutí k zamyšlení, zda to vůbec máme riskovat."

„Plně vás chápu, doktore," ujistil ho Rhodan se sotva znatelným pousmáním. „Od prvopočátku mělo lidstvo strach z každého nového kroku k budoucnosti. Bylo tomu tak vždycky - a přesto stojíme zde. Je rovněž v lidské povaze, že se nespokojí s dosaženým."

„Vidíte však nějaký smysl v našem pokusu o dosažení Andromedy?"

„Na to vám mohu odpovědět otázkou: „Pokud nedosáhneme Andromedy my, není snad možné, že jednoho dne přiletí někdo odtud k nám aby zkrřížil naše plány?"

„Na to může dát odpověď jen čas," zamumlal fyzik.

Nastoupili do člunu a vznesli se. Rhodan zamyšleně pozoroval krajinu pod sebou. Jaký národ tu vybudoval toto obdivuhodné zařízení? Jaká forma života se snaží přemostit propast mezi galaxiemi?

Když člun vplul do hangáru vlajkové lodi, všichni pocítili úlevu. Pobyť na povrchu Sexty s přitažlivostí téměř 2g byl Únavný, i když měli technické prostředky, které jim umožňovaly pohyb na planetě.

Sotva Rhodan vstoupil na můstek, ozval se poplašný signál z vesmírné lodě Posbiů Box-8323, která zůstala ve volném prostoru. Nebyl to signál nouze, muselo se však dít něco mimořádného, když se Posbiové rozhodli obrátit na své spojence. Vzápětí se Rhodan dověděl, že na pěti planetách, na kterých dosud nepřistáli, náhle zmizely zelené ochranné clony.

Rhodan okamžitě svolal poradů všech významných osob na lodi a kapitán Cart Rudo vydal rozkaz: „Připravit loď ke startu." Potom Rhodan informoval shromážděné o zprávě Posbiů.

„Znamená to, že máme otevřenou cestu," usoudil Atlan. „Když planety deaktivovaly své ochranné clony, můžeme na nich přistát."

„Je to lákavé, co?" posměšně se zeptal Rhodan.

„Myslíte si, že je to past, pane?" chtěl vědět Melbar Kasom. „Podle dosavadních zkušeností nám umožňují přístup jen na tu planetu, na

které nás mohou zničit."

„Třeba nás ale mohou zničit na všech planetách," poznamenal Gucky, který právě vstoupil, ale díky svým telepatickým schopnostem sledoval rozmluvu od počátku.

„Pravděpodobně," připustil Rhodan. „Rozhodně nevěřím tomu, že by clony zmizely náhodou nebo v důsledku nějaké poruchy. Myslím, že kdosi poznal, že na Sextě na nás nemůže a snaží se nás vylákat na nějakou jinou planetu."

„Bylo by tedy rozumnější se držet dál od těch pěti světů?" zeptal se nabroušeně Arkonidan.

„Zapomínáš, že se odsud chceme dostat," připomněl Rhodan. „Musíme proto hledat další možnosti. Dejte povel ke startu, kapitáne."

CREST II se vznesla, ale Rhodan stále ještě nebyl rozhodnut, co podniknout dál. Přistát naslepo na některé ze zpřístupněných planet by bylo chybou a Rhodan proto nařídil umístit prozatím loď ve volném prostoru, odkud mohli snáze uniknout do bezpečí. Bylo ironií osudu, že CREST II byla vázána právě na tu sluneční soustavu, ze které jí hrozilo nebezpečí. V úniku bránily nesmírné vzdálenosti, které je dělily jak od vlastní Mléčné dráhy, tak od Andromedy. Bylo tudíž třeba hledat východisko zde.

„Zachytil jsem mentální impulsy," ohlásil Rhodanovi myšob Gucky. „Musí přicházet z planety, které jsme nejbliž."

„Jsi si tím jist?" zeptal se překvapeně Rhodan. Nečekal, že by se tu mohl vyskytovat organický život, všechno nasvědčovalo tomu, že celá soustava dvou sluncí je osazena pouze roboty.

„Mýlil jsem se snad někdy?" odsekl uraženě Gucky.

„Má pravdu!" zvolal vtom Gecko. „Také jsem zachytil mentální proudy."

Rhodan pokynul Rudoví a rodák z Epsalu uposlechl tohoto němého rozkazu a zamířil loď ke čtvrté planetě soustavy, odkud impulsy přicházely. Všechno probíhalo v naprostém tichu aby se myšobové mohli plně soustředit.

Čas plynul, ale myšobové nic dalšího nehlásili a napětí stoupalo. Všichni přítomní si ještě dobře pamatovali hrůzy, které na ně čekaly

na Poweru a nic pěkného neočekávali ani zde. Konečně Gucky přerušil mlčení, ale ostatní nepotěšil.

„Je to podivná změť rozdílných impulsů, proto nemohu říci, kdo, či co, je vysílá," prohlásil.

„Co z toho plyne?" vyzvídal Icho Tolot.

„Nejspíš jsou tam představitelé několika inteligentních národů," mínil Gucky.

„Zdá se, že Quarta je jedinou planetou, na níž jsou živé bytosti," řekl Rhodan. „To dokazuje, že je na ní možný život."

„Z mého pohledu to není žádná výhoda, naopak, raději bych se od té planety držel dál," varoval Tolot.

„Ne," rozhodl Rhodan. „Inteligentní bytosti, které tu žijí, musí znát funkce transponderu. Při nejmenším nás na někoho odkáží."

„Pokud budou chtít," upřesnil Atlan.

„Jistě," přisvědčil Rhodan. „Musíme zjistit, jak nás přijmou. Nebo chceš rovnou na planetě přistát?"

„Rozhodně ne, znamenalo by to, že bychom se vydali do rukou možných nepřátel se vším všudy. Musíme napřed vyslat na Quartu průzkumný člun."

Proti tomu nikdo nic nenamítal. Byla to dávná zkušenost, že je lépe zůstat s mateřskou lodí ve volném prostoru, dokud není znám charakter možných styků s neznámou inteligencí.

Byl proveden průzkum podmínek na Quartě. Většinu povrchu zabírala moře, žádný ze tří kontinentů planety nebyl větší než Austrálie. Gravitace byla o něco větší než na Zemi, ne však o tolik, že by to mohlo znamenat větší překážku pobytu. Také atmosféra byla dýchací, jen teploty byly nepříjemně vysoké. Myšobové stále zachycovali mentální impulsy, ale nedokázali je rozložit do jednotlivých proudů. Mentální propletenec, jak to Gucky nazval, dokazoval pouze to, že na Quartě koexistuje několik forem života.

Bylo zbytečné pokoušet se vysvětlit tento jev, mohlo k tomu dojít nejrůznějšími způsoby a Rhodan se rozhodl tuto otázku ponechat otevřenou dokud se neseznámí se situací přímo na planetě.

Velitelem průzkumného člunu C-5 jmenoval poručíka Svena

Hendersona, do týmu pak přibral Allana, Icho Tolota, Melbara Kasoma, dvouhlavého mutanta Ivana Gorašina, Guckyho a dalších padesát odborníků z CREST II. Manželku a mutanty Sengu, Martena a Gecka záměrně ponechal na vlajkové lodi, měli zajistit pomoc, kdyby se průzkumný tým dostal do potíží.

Rhodan se rozloučil se všemi shromážděnými na můstku. CREST II zaujala zvolenou pozici v prostoru a Box-8323 byl převeden na oběžnou dráhu kolem planety. Transformační děla byla připravena k okamžité palbě. Potom C-5 opustil mateřskou loď, lepší ochranu mu už nešlo zajistit. Všichni ovšem věděli, že člun může být zničen dříve než hlídkující lodi budou moci zasáhnout.

Člun se vnořil do horké atmosféry Quarty. Jeho posádka se skládala ze zkušených astronautů, pro něž sestup na neznámou planetu byl skoro běžnou záležitostí, tentokrát to však bylo jiné. Všichni měli tísnivý pocit blízkého nebezpečí.

Poručík Henderson dvakrát obletěl planetu než na nejmenší pevnině konečně objevil obrovské město, které po celé šíři kontinentu, od pobřeží k pobřeží, pokrývalo zem jako obludná poleva z oceli, betonu, skla, umělých hmot, dřeva a bůhvíjakých materiálů. Rhodana však nepřekvapila jeho rozlehlost, ale jeho vzhled.

Zdálo se, že stovky architektů různých národů zde předváděly své umění, žádný sloh ty stavby nespojoval - jako by každá měla vlastní styl. Byl to fascinující pohled, ale zároveň i děsivý. Děsil svou nepochopitelností. Jakoby sem stovky nových osadníků přicházely jen aby vybudovaly v té změti další stavbu a mizely.

„Co budeme dělat?“ zeptal se bezradně Henderson.

Rhodan viděl, že také ostatní jsou zmateni pohledem na to podivné město.

„Sestoupíme o něco níž,“ rozhodl Rhodan.

„Ty stavby dokazují, že jsem měl pravdu. Tam dole musí být příslušníci mnoha národů,“ podotkl Gucky.

„Vrátíme se?“ nadhodil IchoTolot, ale Rhodan věděl, že Halut'anovi o návrat nejde, byl jen zvědav, jak daleko jsou Pozemšťané ochotni jít. Kdyby to bylo na něm, vydal by se do města třeba sám, ale

respektoval, že je v cizím týmu. Byl to typický rys mentality Haluťanů, že si své názory nechávali pro sebe. Nikdo toho o nich vlastně mnoho nevěděl. Rhodan doufal, že se to časem změní.

Člun sestoupil níž a astronauti viděli, že město nezabírá úplně celou plochu pevniny, i když volné prostory byly malé a z velké výšky nepostřehnutelné.

„Nazveme to město Bigtown, to se hodí," prohlásil Rhodan.

Nyní již zřetelněji viděli fantastické konstrukce mnoha budov a objevili i něco, co se podobalo továrně.

„Co bys řekl malému průzkumnému skoku, maličký?" obrátil se Rhodan na Guckyho. „Jen do továrny."

„Jasně," řekl Gucky a zmizel.

Teleportace Guckyho byla signálem k započetí všeobecné diskuse. Najednou každý měl vlastní teorii o Bigtownu a chtěl ji udat. Mluvili jeden přes druhého, dokud tomu Rhodan neučinil přítrž. „Počkáme, až co Gucky zjistí," prohlásil rozhodně a ukončil tak propukající hádku.

Člun nehybně visel nad Bigtownem, ale nic se nedělo. Nic nenasvědčovalo tomu, že by si obyvatelé toho obludného města vůbec všimli přítomnosti cizí vesmírné lodi. Nikde nebyl zaznamenán žádný pohyb.

Rhodan se podíval na hodinky. Gucky byl pryč čtyři minuty. Nebyl důvod, aby se o něj strachoval, přesto však byl nervózní. Přes mutantovy výjimečné schopnosti to byla nebezpečná výprava a on ho na ní vyslal.

„Podívejte se sem, do rohu, pane!" zvolal poručík Henderson, který stále sledoval panoramatickou obrazovku. „Tam na okraji pouště, kde končí zástavba."

„Oheň, modravé plameny," řekl Rhodan, když rozeznal, co mu velitel člunu ukazuje. „Patrně je však pod kontrolou, nevidím, že by se šířil."

Rhodan ještě přemýšlel o tom, co by ten oheň mohl znamenat, když se Gucky vrátil.

„Tak co?" zeptal se ho netrpělivě.

„Je to plně automatizovaná fabrika na výrobu biologické potravy na

bázi fotosyntézy," stručně oznámil myšob.

Možná chtěl ještě něco dodat, ale přerušil ho výkřik několika mužů najednou. Rhodan se otočil a na přístrojích viděl, že se dopustili osudné chyby, navíc chyby, které se mohli vyvarovat. Zelená ochranná clona planety se nad nimi uzavřela - to mohli a měli předpokládat. Člun byl izolován od hlídkujících lodí a připoután k hroživé planetě.

Byli v pasti.

2.

Jen několik lidí propadlo panice, a to jen na chvíli. Zkušení astronauti okamžitě začali jednat, i když věděli, že teď jsou na tahu neznámí protivníci. Oni určovali pravidla hry.

Rhodan si byl dobře vědom, že je za osudnou chybu odpovědný. Věděl také, že velení CRESTU II už přemýšlí o způsobu, jak by mohlo poskytnout průzkumníkům pomoc. Na sebezpytování však nebyl čas a stejně nebezpečné by bylo trpně čekat na pomoc zvenčí. Bylo třeba něco podniknout.

„Musíme odsud zmizet, poručíku," křikl Rhodan na Hendersona. „Zkusíme přistát na některé neobydlené pevnině, odtud snad budeme moci něco podniknout."

Henderson se pokusil provést rozkaz, ale přístroje nereagovaly. Poručík se marně pokoušel uvést člun do pohybu.

„Nemůžeme se pohnout, pane," zachraptěl velitel a obličej měl strhaný. „Vypadá to, že nás tu drží nějaká neznámá síla."

Rhodan se podíval na obrovské město pod nimi. Bylo stále jako po vymření, proti jeho rozloze se však jejich člun musel jevit jako smítko. Zřejmě je nepřátelé sevřeli do silového pole. Patrně je však nechťeli zničit, jinak by to již udělali, nedalo se už pochybovat, že k tomu mají dost prostředků. To poskytovalo jistou naději.

Člun se náhle dál do pohybu a poručík zaklel. Rhodan se podíval na přístroje a okamžitě pochopil. Člun byl neznámou silou pomalu přitahován k městu a Henderson se marně snažil zastavit ten nucený sestup. Rhodan mu rozkázal, aby zanechal marných pokusů.

Za této situace se Gucky pokusil teleportovat na CREST II, ale i jeho pokus ztroskotál. Během několika sekund se ocitl zpátky na C-5.

Čím víc se šedesátimetrový člun blížil k povrchu planety, tím rychlejší byl jeho sestup. Motory C-5 byly nehybné jakoby z nich cosi vysálo energii a posádce nezbývalo než s obavami sledovat, jak je člun vlečen už docela nízko nad budovami k volnému prostranství v místech, kde šlehaly ty modravé plameny.

Člun nabral takovou rychlost, že nucené přistání se stávalo nebezpečným. Henderson se znovu pokusil převzít kontrolu nad člunem, ale opět bezvysledně.

„Upevněte náklad a připoutejte se," zavelel Rhodan. Nikoho nebylo třeba pobízet, protože všichni dobře věděli, že přistání v takové rychlosti může být katastrofální. Rhodanovi jen vrtalo hlavou, proč je chtějí likvidovat při dosednutí na povrch planety, když je nezničili ve vzduchu. Počítají nad s tím, že zničí člun, ale posádka přežije?

Člun minul hradbu plamenů a město pozorovatelům splynulo do beztvaré tmavé masy. Dokonce Henderson rezignoval a ve člunu se rozhostilo naprosté ticho, všichni znehybněli na svých místech.

Potom přišel náraz. Přistávací vzpěry s rachotem praskly a trup člunu byl odhozen stranou, vnější plášť byl na několika místech proražen. Většina posádky ztratila vědomí.

Icho Tolot byl na nouzové přistání dobře připraven a dokonce potěšen tímto nečekaným dobrodružstvím. Snažil se to však nedat najevo, protože nevěděl, zda by to Pozemšťané správně pochopili. Když se rozhlédl po můstku, zjistil, že pouze Kasom se zvedl. Ostatní se nehýbali, buď byli ranění, nebo ztratili vědomí.

Kasom přikročil k Rhodanovi a zatřásl jim. Rhodan zvedl hlavu a učinil sotva znatelný pohyb rukou, ale Tolot ho pochopil. Byla to žádost, aby ho zvedl a obrovitý Tolot to učinil bez sebemenší námahy.

„Půjďme ven. Pojd'te, Kasome," zašeptal Rhodan. Při pohledu na Rhodanův strhaný obličej Kasom zaváhal, ale když mu Rhodan pokynul, pokrčil rameny a šel. Tolot nesl Rhodana lehce jako dítě. Když vyšli z můstku, narazili na lékaře v doprovodu dvou medirobotů. Doktor měl ránu na hlavě a díval se nepřítčně, přesto chtěl Rhodana

ošetřit, ale Tolot ho odstrčil stranou.

„Postarejte se o lidi na můstku, doktore," řekl Rhodan spíš aby ho uklidnil, že je v pořádku. Lékař si otřel krev z tváře a pokračoval v cestě.

Ve vzduchu byl cítit puch spáleniny a kdesi ve člunu cosi praskalo. Člun byl zřejmě poškozen ještě víc než si Rhodan myslel. Byli překvapeni, když zjistili, že antigravitační šachta funguje. Sjeli dolů k výstupní komoře a teprve tam Tolot postavil Rhodana na podlahu, byl však stále připraven ho v případě potřeby zachytit. Rhodan se však již vzpamatoval nebo dokázal mistrně skrývat svou slabost.

Blížila se k nim skupina sedmi mužů, kteří se stěží prodírali troskami nejhůř postižené dolní paluby. Dva z nich byli ranění. Bylo zřejmé, že většina raněných se prostě dosud nedokázala vyprostit z trosek. Výstupní komora byla otevřena a horký vzduch zvenčí se dral dovnitř. Venku bylo vidět písek s troskami podvozku.

Tolot odhodil několik plechů, které jim bránily v cestě, zřejmě zbytky schůdků pro výstup. Východ však byl jen několik metrů nad povrchem Quarty a tak schůdky nebyly nezbytné. Kasom vyskočil první, Tolot opět vzal Rhodana do náručí a následoval Ertrusana. Rhodan věnoval poničenému člunu jediný pohled a hned se odvrátil a zkoumal neznámou krajinu. Od města je však dělila stěna modravých plamenů, takže toho moc neviděli. Vzduch byl rozžhavený a puch spáleniny skoro nesnesitelný. Rhodan věděl, že Halut'anovi to nevadí, ale pochyboval, že on sám a Kasom to dlouho vydrží.

„Musíme se dostat na druhou stranu toho ohně," řekl Rhodan. Talot opět vyrazil první a odklízел jim překážky z cesty. Proti tomuto obrovskému černému kůži i mohutný Kasom vypadal jako slabotina.

Před hradbou ohně se Tolot zastavil a v úsměvu jim předvedl řadu ocelově pevných zubů. V modravé záři vypadal jako netvor, připravený k útoku. Jednou ze svých čtyř rukou ukázal stranou a pronesl jediné slovo: Jáma".

Rhodan a Kasom mu stěží stačili, ale u hrobu byli skoro současně. V jámě ležela obličejem k zemi postava o málo vyšší než metr. Trup porostlý srstí byl už zcela zasypán pískem a popelem. Šlo snad o

pohřební rituál a oheň byl jeho doprovodem?

Tolot jednal. Skočil do jámy a mrtvolu vyzvedl.

Neznámý měl takřka dětskou tvář rámovanou šedomodrými vlasy a - několik průstřelů. Někdo na něj musel zblízka vystřelit energetickou zbraň. Rhodanovi z toho bylo na zvracení.

„Byl zastřelen," řekl rozhněvaně Tolot a položil mrtvého. Zvedl však lopatku.

„Sám si vykopat hrob než ho zastřelili," konstatoval suše Kasom.

„Nedělejte ukvapené závěry," varoval Rhodan. „Možná, že nešlo o vraždu, ale o popravu zločince."

Tolot vylezl z jámy a během několika minut mrtvolu zaházeli. Rhodan však už věnoval pozornost městu. Zvlášť ho upoutaly dvě velké stupňovité stavby s řadou otáčivých světél na obvodu. Připomínaly narozeninový dort. Pozoruhodné byly i stavby ve tvaru písmene S, které město v kruhu svíraly. Šíleně působily jakési přilbice, které spočívaly na tyčích. Svědčily ovšem o vyspělé technice.

„Někdo sem jede, podívejte na to mračno prachu před městem," upozornil ostatní hlasitě Kasom.

Mezi budovami esovitého tvaru se objevilo nějaké vozidlo, bylo však ještě příliš vzdálené, aby bylo možné rozeznat, kdo ho řídí. Rhodan a Kasom si připravili zbraně, Tolot se postavil na čtyři.

Rhodan okamžitě pochopil jeho záměr. „Ne, počkáme na ně tady," krotil jeho horlivost.

Tolot na okamžik zaváhal, ale potom se opět zvedl. Rhodan však cítil, že je obr nespokojen. Bylo však zbytečné vydávat se všanc. Zdálo se, že vynucené přistání C-5 nevzbudilo velkou pozornost a vstříc jim jelo jediné vozidlo.

Bylo to nepochopitelné. Rhodan doufal, že už brzy se tu objeví Gucky a díky svým telepatickým schopnostem jim pomůže navázat s cizinci spojení.

„V tom vozidle sedí tři postavy," hlásil Tolot, který měl nejlepší zrak. „Hoši ovšem nijak nepospíchají."

Také Rhodan už rozeznával posádku vozidla. V tak obrovském městě by mělo žít aspoň padesát milionů obyvatel a vstříc jim jeli tři!

Všechny tři postavy se tísnily v řadě vedle sebe. Cizinci byli velcí a těla měli porostlá narudlou srstí. Na první pohled byli k nerozeznání. Vozidlo se pohybovalo na překvapivě malých kolech, podvozek byl zřejmě uzpůsoben pohybu v terénu. Rhodan automaticky zaznamenával všechny ty detaily. Věděl, že často bývají důležité. Bigtownané byli zřejmě dost sebejistí, protože nepovažovali za nutné podniknout zvláštní bezpečnostní opatření. Zastavili až docela blízko návštěvníků z kosmu a pomalu se vysoukali ze svého vozidla. V rukou drželi rourovité zbraně. Působili klidným, ba bezstarostným dojmem. Stáli těsně u svého vozu a mlčky pozorovali tři ztroskotance.

Tolot ukázal na hrob, který zahrnul a urovnal. Cizinci nereagovali, ale Rhodan začal na sobě pociťovat slabý hypnotický tlak ze strany tří Bigtownanů. Byl však na takové paranormální jevy zvyklý a dokázal jim čelit, Tolot byl vůči nim zcela imunní a ani na Kasomovi nebylo znát, že by na něj nějak působily. Cizinci si brzy uvědomili, že jejich pokus hypnotizovat cizince nevyšel a změnili taktiku.

Vystřelili na Tolota.

Vybrali si právě Tolota patrně proto, aby demonstrovali svou sílu na daleko největším z nepřátel. Skončilo to však fiaskem. Tolot vztekle zavrčel a vykročil směrem k nim. Zároveň výhruzně zvedl jednu z paží. Útočníci zareagovali bleskurychle - naskákali do svého vozu jehož horní část se pootočila a průzor zamířil na Tolota.

„Stůjte!“ vykřikl Rhodan. „Co nám bude platná vaše síla, když začnou střílet na nás?“

Haluťan přikývl a zastavil se. Rhodan napjatě pozoroval každý pohyb cizinců. Když viděli, že se Tolot zastavil, jeden z nich odložil svou zbraň a vystoupil se zdviženýma rukama. Byla to výmluvná nabídka vyjednávání a Rhodan si ulehčeně oddechl.

Bylo zřejmé, že parlamentář nemá ze svého úkolu žádnou radost a přemýšlí, jak začít. Potom prstem u nohy, připomínajícím pařát, nakreslil v písku kruh a ukázal k městu. Bylo jasné, že kruh má znázorňovat Bigtown.

Než však mohli pokračovat v obtížné domluvě, zhmotnil se mezi Kasomem a Rhodanem Gucky. Ani myšobovo náhlé zjevení, ani jeho

vzhled,, neučinily na cizince dojem. Nevěnovali mutantovi skoro žádnou pozornost.

„Začali jsme právě jednat, maličký," řekla Rhodan. „Můžeš nám pomoci, aby nedošlo ke konfliktu."

Gucky udělal několik krůčků směrem k vozidlu a udělal rozmáchlé gesto.

„Jsou to pánové Bigtownu a říkají si Rudá Trojka," oznámil Gucky. Telepatický kontakt zřejmě výtečně fungoval.

Rhodan uvažoval o tom, jak tyto tři bytosti dokázaly ovládat tak obrovské město, položil však jinou otázku: „Co po nás chtějí, Gucky?"

„Zdraví nás a chtějí vědět, jaký zločin jsme spáchali, že nás sem poslali," tlumočil Gucky překvapující odpověď. Rhodan si vyměnil s Kasomem nechápatý pohled.

„Zločin?" zaraženě opakoval Rhodan. „Co tím myslíš?"

„Pokud jim dobře rozumím, žijí v tom městě pouze odsouzení," vysvětloval Gucky. „Quarta je vlastně sběrným táborem zločinců všech národů Andromedy. Musí zde žít až do smrti."

Rhodan se zamračil. Město pro padesát milionů zločinců? Bylo třeba zjistit, co se na Andromedě považuje za zločin.

„Pokud žádný zločin nedoložíme, zabijí nás," dodal spěšně Gucky.

„Dobrá," zamumlal Rhodan. „Řekni jim, že jsme kradli."

„Chtějí vědět, co jsme kradli," oznámil myšob.

Rhodan bez váhání ukázal na vrak C-5 a prohlásil: „Tamto,,.

Takové vysvětlení zřejmě Rudou Trojku uspokojilo, protože změnili téma.

„Jsou ochotni nás strpět na Quartě, ale pouze v tom případě, že budeme žít podle jejich zákonů. Ty zákony se však podobají spíše zvířím. Mají tu jakási období honů, při nichž se vylosují dvě skupiny: skupina lovců a skupina kořisti. Trvají na tom, že se musíme zapojit do tohoto systému."

„Výborně," řekl potěšeně Tolot.

Gucky se tvářil spíš vyděšeně. „Během prvního honebního období budeme patřit ke kořisti a oni nás upozorňují na to, že každý lovec má

právo nás zabít, když na to bude mít chuť," varoval.

Rhodan cítil jak se ho zmocňuje vztek. Rozhodně se nehodlal podílet na takové nelidské hře. Pokud obyvatele Bigtownu baví vraždit se navzájem, je to jejich věc, nedovolí však, aby se posádka C-5 účastnila něčeho takového. Ten zruďný systém však vysvětloval podivnou moc Rudé Trojky nad městem. Ostatní obyvatelé byli patrně natolik zaměstnání neustálým bojem o život, že ani nepomysleli na svržení triumvirátu, který jim vládl.

„Co se stane, když odmítneme?" zeptal se Rhodan.

„Zabijí nás," zněla stručná odpověď.

„To nebude tak snadné," namítl Rhodan. „Vysvětlí jim, že máme účinné zbraně a Tolot je prakticky nezranitelný."

„Mají prý prostředky jak nás vyřídit," tlumočil Gucky. „Řekl bych, že nám moc nepomůže, že nedostanou Tolota, když nás povraždí. Navrhují proto, abychom naoko na jejich podmínky přistoupili. Jen ať si na nás uspořádají hon, budeme se bránit a mezi tím se pokusíme najít jejich energetický zdroj."

Rhodan přemýšlel. Gucky měl pravdu. Z celé posádky byl pouze Tolot nezranitelný, ostatní se mohli stát obětí útoků pánů Bigtownu. V pomoc z vlajkové lodi nemohli doufat, dokud nezlikvidují zelenou ochrannou clonu, která je uvěznila. Byli úplně izolováni.

„Musíš se pokusit získat čas," řekl myšobovi. „Vysvětlí jim, že jsme se vším srozuměni, ale že potřebujeme pár hodin, abychom se připravili."

Gucky vzkaz tlumočil, ale odpověď byla naprosto neuspokojivá. „Žádný čas nám neposkytnou, Perry. Dva z nás mají jít s nimi do města, na ostatní okamžitě uspořádají hon," sdělil Gucky.

Rhodan zaměřil svou pozornost na Rudou Trojku. Byli vysocí, ale ruce a nohy měli krátké, kulovitou hlavu překvapivě malou, oči ostrážitě. Rhodan viděl, že je zbytečné spoléhat na jejich slitování. Ti tvorové budou trvat na svém a patrně mají skutečně prostředky, jak svou vůli prosadit násilím. Rhodan ale nechtěl připustit, že by zaútočili na posádku C-5.

„V pořádku," rozhodl Rhodan. „Půjdu s Kasomem do města, tady to

zatím dejte do pořádku. Tolot zůstane na stráži. Ty, Gucky, se postarej o to, aby lidé byli připraveni na všechno. Atlan ať všem vydá zbraně. Zatím zůstaňte tady, dokud vás něco nedonutí opustit vrak."

„Dobře," souhlasil Gucky. „Kdyby tady k něčemu došlo, přijdu za várna do města a budu vás informovat."

Rhodan rázně vykročil k vozidlu a Kasom ho následoval. Tolot mlčky pozoroval jak nastupují, ale nedával najevo, co si o tom myslí.

Rhodan a Kasom se posadili na zadní sedadla, Rudá Trojka zůstala vpředu. Páni Bigtownu bezstarostně odložili své zbraně pod sedadla a vůz se rozjel. Vůz poskakoval a Rhodan měl co dělat, aby neztratil rovnováhu. Také postavy vpředu se kývaly. Motor řval, že nebylo slyšet vlastního slova. Blížili se k městu s padesáti miliony zločinců.

Los byl k Irrsucherovi příznivý, dostal se do skupiny lovců. Znamenalo to, že může jít kamkoliv. Všichni v Bigtownu věděli, že „lovná,, se stahuje do skrýší, dokud hon neskončí. Samozřejmě se pokaždé stávalo, že některé předurčené oběti byly silnější než lovci a klidně čekaly na ty, kteří je chtěli zabít. Irrsucher ani nepomyslel na zrůdnost takového zákona. Byl sem vypovězen, protože sežral mládě jiného Irrsuchera. Ještě dnes ho vzrušovala vzpomínka na tu orgii.

Nastal však čas, kdy sám musel snést své vejce. Když před časem zpozoroval první příznaky, byl skoro zoufalý. Jak má najít v tomto žhavém světě suchý led, do nějž by vejce uložil? Začal ho proto vyrábět, ale Rudá Trojka měla své špicly všude a jeho zařízení zanedlouho zničila. V Bigtownu nikdo nesměl zabezpečovat život svého potomstva nějakými technickými zařízeními. Vedlo to k tomu, že některé národy musely zde postupně nabýt převahy nad jinými. Hony sloužily také k uchování narušené rovnováhy. Soužití stovek různých forem života v omezeném prostoru věru nebylo snadné.

Jako lovec si Irrsucher mohl svou oběť vybrat. Při předešlém honu byl také mezi honci a podařilo se mu zabít tři Shingelce. Kladli mu odpor a shořel celý blok, než se mu podařilo je dostat v antigravitačním výtahu. Zkratoval pojistku a Shingelci se zřítily z nejvyššího patra.

Tentokrát však na oběti nemyslel, volnosti pohybu chtěl využít k

nalezení suchého ledu. Už přestal doufat, ale ztroskotání cizí lodi mu poskytlo novou naději. Pokud by se podařilo vyvraždit posádku, mohl by se dostat do vraku a tam dát dohromady nový přístroj na výrobu suchého ledu, o kterém by Rudá Trojka nevěděla. Irrsucher měl štěstí, jeho doupě bylo blízko místa ztroskotání a věděl, kde asi vrak může být.

Modravé plameny nevyhasly po celou dobu honu a za jejich hradbou byl Irrsucherův cíl. A on měl času opravdu málo. Cítil již bolesti v celém svém mohutném těle. Bylo to neklamné znamení, že čas snůšky se blíží. Věděl ale, že se mu ostatní budou klidit z cesty, protože on byl lovec a nikdo netušil, že na lov nemá ani pomyslení.

Na kraji města narazil na dozorce, který dohlížel na dodržování zákona. Dosazovala je Rudá Trojka. Dozorce byl Hugna a jeho světélkující postava Irrsucherovi připomněla ohnivě kolo. Na obličej měl masku, protože kyslík byl pro něj jedovatý.

„Kam jdeš?“ zeptal se dozorce světelným kódem tlumočnické lampy.

Irrsucher pokládal za nepravděpodobné, že by dozorce okamžitě hlásil Rudé Trojce, že opustil město. Bylo to sice dost neobvyklé, ale nebylo to zakázané.

„Chci honit za městem,“ řekl podrážděně Irrsucher. Hugna ho slyšel, ale k mluvení nebyl uzpůsoben. Musel používat lampu.

„Jméno?“ otázal se po svém.

Místo odpovědi mu lovec předložil svůj los, který ho opravňoval k lovu, a na němž bylo uvedeno i jeho jméno a národnost.

Dozorce se tím spokojil. „Pokračuj! Lovu zdar!“ vyslal.

„Lovu zdar!“ odpověděl Krash-Ova-ron a pospíchal, aby byl pryč z města. Jistě by ho překvapilo, kdyby věděl, že i dozorce si oddechl. Patřil mezi oběti a maska dozorce ho měla chránit před smrtí. Věděl však, že ji bude muset odložit ještě před koncem honu, jinak by riskoval odhalení a ještě hrůznější popravu.

Krash-Ovaron byl už mimo a za hradbou plamenů viděl cizí vesmírnou loď. Byla až překvapivě malá, pro lovce to ovšem byla výhoda. Čím méně v ní bude nepřátel, tím snazší bude boj. Byl

spokojen, ale vtom spatřil oblak zvířeného prachu a ztuhl. Mezi troskami lodi a ohnivou hradbou se cosi pohybovalo. Vyrazili snad návštěvníci z vesmíru do města? Nepřišel snad pozdě?

Vzápětí však poznal vůz Rudé Trojky. Okamžitě se schoulil do nejbližší prohlubně. Rudá Trojka zasáhla dřív než si myslel. Předpokládal, že návštěvníky nechá vstoupit do města. Bylo zvykem, že páni města seznamovali nově příchozí se zdejšími zákony až ve městě. Toto porušení zvyklostí ale nemohlo Irrsuchera odradit od jeho plánu. Byl posledním příslušníkem svého národa na planetě a měl-li se tady jeho druh zachovat, musel své vejce snést. Vrozený pud ho k tomu hnál, i když podmínky na žhavé planetě pro něj i pro jeho potomstvo byly krajně nepříznivé. Byl ochoten obětovat vlastní život, aby své mládě zachránil.

Vozidlo ho minulo v těsné blízkosti a tak si stačil oba příchozí v něm prohlédnout. Nevypadali nebezpečně, on však věděl, že zdání často klame.

Sotva ho vůz minul, vyhrabal se z prohlubně a pokračoval k lodi. Jeho oči, vyčnívající jako skleněné kuličky z plochého čela, nezaznamenaly žádné nebezpečí. Příkrčen pozoroval okolí. V tom postoji připomínal ropuchu. Svěšená hlava se svrasklou kůží budila dojem, že má plnovous.

Mohutnými žábími skoky se vydal k poničené lodi. Brzy však zpozoroval obrovitou nehybnou postavu mezi ní a ohnivou hradbou. Zřejmě noví vyhnanci postavili u lodi stráž. Hlídač byl stejně vysoký jako Krash-Ovaron, když se narovnal, ale zdaleka ne tak robustní. Bylo ovšem zřejmé, že se k lodi nedostane nepozorován, když nepoužije nějakého triku. Kdyby však stráž varovala posádku, mohl by se jeho plán zhatit.

Cizinec před poničenou lodí byl nehybný jako socha. Irrsucher zkrátil své skoky a pozměnil směr. Chtěl vyvolat dojem, že se zajímá pouze o ohnivou hradbu. Strážný se stále nehýbal. Nevypadal nebezpečně a skokanovo sebevědomí stoupalo. Vypadalo to, že hlídka věnuje veškerou pozornost vzdálenému městu. Krash se dostal až k místu, kde Jello oheň zapálil. Z příšerného vedra se mu dělalo zle, ale

nedbal nato. Právě zde se dostal na druhou stranu ohnivé hradby. Strážný si zřejmě nového návštěvníka z města vůbec nevšiml. Ani u lodi nezaznamenal žádný pohyb. Zbývající vzdálenost k nehybné postavě mohl už překonat jediným mohutným skokem.

Jeho tělo se proměnilo v jedinou stlačenou pružinu. Cizinec nemohl vědět, jak dlouhého skoku je schopen, dosud mu předváděl jen zlomek svých možností, pokud si ho vůbec všiml. Potom pružinu svých svalů uvolnil.

Měl dojem, že mu nepřítel letí vstříc, i když tomu bylo naopak. Ani v tomto okamžiku však strážný neučinil nejmenší obranný pohyb.

Náraz, který měl následovat, by musel každou normální bytost cizincovy velikosti srazit k zemi. Najednou však Kráš spatřil před sebou jen prázdné místo. Zařval vztekem a hrůzou, ale než vůbec stačil pomyslet na to, co se mohlo stát, tvrdě dopadl na zem. Prudká bolest projela celým jeho tělem a najednou na něj padl stín jeho nepřítele, který byl zřejmě rychlejší než jakákoli bytost, kterou dosud v životě spatřil.

Irrsucher netušil, že nepřítelova rychlost mu zachránila život. Svíjel se v bolestech na zemi a očekával nevyhnutelný smrtící úder, ale nic se nestalo, ačkoliv on boj zahájil a prohrál.

Krash-Ovaron zadoufal, že s cizincem bude možné vyjednávat. Třeba ještě nevědí o zákonech, které tu platí.

Ze ztroskotané lodi vystoupilo několik cizinců o poznání menších než strážný a Krash usoudil, že ho přemohl robot. Možná, že se toho dá využít, napadlo Krashe, třeba robotovo snadné vítězství přispěje k tomu, že ho návštěvníci z vesmíru ušetří, snad se mu dokonce podaří dosáhnout svého cíle. Doufal, že jeho nečekaný pád nepoškodil vejce, které nosil v sobě.

Pomalu, aby nevzbudil v cizincích podezření, že chce zaútočit, se Krash začal sbírat ze země. Měl bohaté zkušenosti. Byl jedním z nejobávanějších lovců v Bigtownu. Už sedm honů přečkal bez úhony jako lovec i jako lovná zvěř. Také tentokrát by se rád vrátil jako vítěz, ale jen za předpokladu, že zachrání své vejce.

Cizinci měli v rukou nějaké kovové předměty, nepochybně zbraně,

a živě se bavili mezi sebou a Krash se snažil vytvořit zdání, že je sotva schopen se hýbat.

„Z toho nebude nic, kamaráde," řekl jakýsi hlas přímo v jeho mozku.

Skupinkou cizinců se protlačila jakási postavička porostlá srstí a zírala na něj lesklýma očima. Telepatie, uvědomil si Krash a zablokoval své myšlení. Netušil však, kolik toho už ta myš zjistila. Jedno však mu bylo jasné, musí změnit svůj plán. Na cizí lodi byli zřejmě příslušníci různých národů, ale ty zločince cosi nepochopitelného spojovalo. Rozuměli si a o to byli nebezpečnější. Také on však ještě neuplatnil svou nejhroznější zbraň.

3.

Mory Abroová-Rhodanová na sobě nedala znát, jak hluboce ji zasáhlo, že ochranná clona izolovala vlajkovou loď od C-5. Musela myslet na manžela, kterému nemohla poskytnout pomoc ona, ani Posbiové. Kritickou situaci průzkumného člunu pochopila okamžitě. Na velitelském stanovišti se shromáždili všichni důstojníci, kteří zůstali na lodi, ale i oni byli bezmocní. Nikdo však mladé ženě neprojevoval účast. Obdivovali její statečnost a rozhodnost a respektovali ji.

„Víme, že posádka C-5 se ocitla v pasti," zahájila Mory improvizovanou poradou. „Je také nepochybné, že pokus o prolomení ochranné clony gravitačními bombami je příliš nebezpečný, nemluvě o tom, že Gecko není dost silný, aby vzniklým otvorem proklouzl."

Myšob zaprotestoval, ale neznělo to přesvědčivě.

„Žádný strach, Gecko, ještě budeš mít příležitost prokázat své schopnosti," uklidnila ho Mory. „Pokusů o navázání spojení se nevzdáme."

„Mohu něco navrhnout?" zeptal se poručík Don Redhorse.

„Chcete se asi pokusit proniknout clonou s dalším člunem," předešla ho Mory a Indián jen mlčky přikývl. Byl to poslední čistokrevný Čejen.

„Myslím, že to nemá smysl," prohlásila rezolutně velitelka a

souhlasné mumlání její rozhodnutí schválilo. Indián jen pokrčil rameny a nenaléhal.

„Rozhodně bychom však měli zůstat poblíž Quarty," nadhodil major Huise. „Není vyloučeno, že se clona z nějakých důvodů protrhne nebo zmizí a my musíme být připraveni poskytnout rychlou pomoc."

„Obdivuji váš optimismus," prohlásil kapitán Rudo, „ale nesdílím ho. Nemáme sebemenší důvod domnívat se, že clona sama od sebe nějak zmizí. Je to čekání na zázrak."

„Přesto tu však zůstaneme, ale nebudeme čekat nečinně," řekla Mory.

„Co máte na mysli?" chtěl vědět Rudo.

„Nejdříve se Gecko pokusí o průnik clonou bez pomoci Guckyho nebo bombardování. Požádáme Posbie, aby o tom popřemýšleli. Třeba se některému z jejich robotů podaří clonou proniknout a vytvořit cestu."

V dalších minutách padlo ještě několik návrhů, ale všechny byly více než pochybné. Nikdo neřekl nic, co by poskytovalo reálnou šanci spojit se s posádkou C-5. Navíc, ačkoliv to nikdo nevyslovil, všichni se obávali možnosti, že posádka průzkumného člunu zahynula.

Výsledkem diskuse bylo, že Mory Abroová-Rhodanová rozhodla, že Gecko se pokusí o teleportaci skrz ochrannou clonu. Nikdo, včetně myšoba samotného, však nevěřil, že se mu to podaří. Nikoho proto nepřekvapilo, že krátce po svém zmizení se Gecko opět objevil na palubě CREST II a oznámil, že se jeho pokus nezdařil.

„Za těchto okolností snad mohu, opakovat svůj návrh," řekl do ticha poručík Redhorse. Jeho vysoká, šlachovitá postava působila dojmem, že je připraven ke skoku a oči mu plály.

„Na to si nechtě zajít chuť, poručíku," řekl sarkasticky kapitán Rudo. „Když to nedokázal Gecko, vy s člunem určitě neprorazíte."

„Zřejmě budeme muset skutečně počkat, až ta clona bude odstraněna," suše konstatovala Mory a tím diskusi ukončila.

Ve městě vjel vůz na pohyblivý pás a řidič vypnul motor. Zblízka roztodivné stavby působily ještě groteskněji než z výšky. Nyní však město rozhodně nevypadalo jako po vymření. Všude se bojovalo.

Rhodan viděl dva tvory s hadovitými těly jak zápasily o nějaký předmět, patrně zbraň. Jinde se míhaly bytosti ještě podivnějších tvarů. Ale všichni prchali před signálními světly na voze Rudé Trojky. Posádku vozu nikdo neobtěžoval a pány města pohled na to obrovské bojiště nijak nevzrušoval. Potom však vůz musel z pohyblivého pásu sjet, protože cestu zatarasila mrtvola nějakého obra na níž trůnil jeho přemožitel, nesrovnatelně menší bytost, připomínající ptáka. Také on však zmizel, sotva se Rudá Trojka přiblížila. Rhodan marné přemýšlel jak ten ptačí muž dokázal zabít to monstrum.

Nyní se kodrcali po nerovné ulici vedle pásu, až jim cestu přehradil dav nejružnějších bytostí, všichni zády k nim. Zřejmě to byli diváci, kteří pozorovali zápas, odehrávající se uprostřed toho živého kruhu.

Jeden muž z Rudé Trojky klidně vytáhl zbraň a vystřelil nad hlavy davu. Shluk bytostí se okamžitě rozdělil a vytvořil uličku, kterou osádka vozu viděla dvě zápasící podsadité postavy. Zřejmě to byl boj na život a na smrt.

„Zdá se, že tu bojuje každý s každým a dokonce s požehnáním vlády," poznamenal Melbar Kasom.

„Jsou to zločinci a mají jinou mentalitu než my," usoudil Rhodan. „To, co nám připadá strašné, oni zřejmě považují za zábavu."

Kasom se otrásl. Myšlenku na vzájemné nelítostné Vraždění jako zábavu prostě nemohl přijmout. Rhodan uvažoval střízlivěji, pouze doufal, že budou ušetření nutnosti zůstat nadlouho v tomto chaosu.

Projeli davem a ten se za nimi znovu sevřel. Opět vjeli na pohyblivý pás a chvíli projížděli mnohem klidnější čtvrtí s nízkými domy se zahrádkami a parčíky. Dojem klidu byl však vzápětí opět smazán. Právě projížděli parkem, když vedle většího jezírka spatřili ležet mrtvolu neznámé bytosti.

„Musíme zjistit, jak dlouho u nich takový hon trvá," zavrčel Kasom. „Nemohou přece bojovat do té doby, dokud se všichni navzájem nepovraždí."

Rhodan se snažil potlačit pocit hnusu, který v něm začínali vyvolávat obyvatelé Bigtownu. Uvědomoval si, že je musí poznat, pochopit, nikoliv předem odsoudit. Podle lidských zákonů by vyhnanci z Quarty byli zřejmě odsouzeni, nemohl však rozhodovat, zda na ně lze aplikovat lidské zákony.

Projeli parkem a dostali se do osvětleného tunelu. Pod stropem tunelu poletovaly bytosti, připomínající netopýry. Za okamžik poznali, že útočí na nějakého humanoida v zaparkovaném voze, který však měl zbraň. Záblesk výstřelu Rhodana oslnil. Jeden z těch obrovských netopýrů vydal jakýsi skrek a vzápětí ho uviděli padat. Jejich vůz minul jeho nehybné tělo. Šustění křídel je však doprovázelo až k prudké zatáčce v tunelu.

Další úsek byl uzavřen závorou, ale po zablikání signálních světel jejich vozu se závora zvedla. Jeli dál, ale z obou stran na ně mířily automatické zbraně. Rhodan se v duchu ptal sám sebe, co by se stalo s někým, kdo by tudy projížděl bez ochrany Rudé Trojky; Pohyblivý pás skončil a pokračovali v cestě na vlastní pohon, ale povrch silnice byl zde dokonale hladký. Tunel vedl někam do hlubin. Světla byla řidší a v nepravidelných intervalech viděli ústí postranních odboček. Ačkoliv už museli být dost hluboko, teplota se nijak neměnila. Rhodanovou pozornost upoutaly četné výklenky, v nichž byly umístěny podivné přístroje.

Tunel se zdal nekonečný, nakonec však vyústil do jakési haly.

Muži z Rudé Trojky si po celou cestu nevyměnili jediné slovo. Rhodan a Kasom se tomu mlčení bezděky přizpůsobili. Navíc je začínalo skličovat, že se dostali tak daleko od C-5, doufali však, že v případě potřeby je Gucky najde i v tomto podzemí.

Rhodana překvapovala neotřesitelná sebedůvěra Rudé Trojky a snažil se přijít na to, na čem je založena. Dokonce ho napadlo, zda nejsou odněkud nějakým záhadným způsobem řízeni. Vzápětí však tuto domněnku zavrhl. Představili se jako páni Bigtownu a všechno nasvědčovalo tomu, že jimi skutečně jsou.

Vůz projel halou a zastavil před nějakým trojúhelníkovým vjezdem. Rudá Trojka vystoupila a gestem vyzvala i zajatce, aby je následovali.

Panovalo tu naprosté ticho. Páni Bigtownu se přiblížili k vratům vjezdu a vrata se sklopila.

Před zraky návštěvníků se objevila další hala s kopulovitým stropem. Na rozdíl od předešlé haly byla výborně osvětlena, skoro jako by tu zářilo slunce.

Rhodan a Kasom následovali Rudou Trojku do haly. Když Rhodan vstoupil, měl dojem, že ho pozorují nesčíslné oči. Nebyly to však oči, nýbrž lesklé, oválné obrazovky, které tvořily souvislý pás ve výši asi dvou metrů téměř kolem celé kruhové haly. Obrazovky zachycovaly pohledy na různá místa Bigtownu. Odsud mohla Rudá Trojka sledovat dění v celém městě.

Celá hala byla doslova přeplněna různými přístroji, vprostřed však stála socha jednoho z Rudé Trojky, která mezi nahromaděním technických zařízení působila až neskutečně. Páni města se zastavili u dlouhého stolu a jeden z nich vzal do ruky jakýsi předmět vejcovitého tvaru spojený se stolem kabelem a pronesl do něj několik nesrozumitelných slov.

Mikrofon, uvědomil si Rhodan.

Sotva pán města domluvil, vynořila se odněkud křehká postava s velkýma, zářícíma očima. Byla tak stejně vysoká jako průměrný člověk, ale velice hubená. Přes panující horko se chvěla jako v zimnici a štíhlou rukou tápala po stole jako slepá.

„Jsem tlumočník," řekl nově příchozí. Hlas měl slabý a zdálo se, že každé slovo ho stojí velkou námahu. Rhodana ta postava tak zarazila, že v prvním okamžiku se nedokázal soustředit na odpověď.

„Jak to funguje," zeptal se konečně. „Telepatie?"

„Ne. Každý mozek vysílá určité vlny a já je chápu jako symboly, nerozumím však všemu," odpověděl podivný tlumočník.

„Dobré nebe, živoucí transformátor symbolů. To by měli vidět Posbiové!" zvolal Kasom.

Rudá Trojka zřejmě neměla tušení o čem se baví a jeden z nich to tlumočnickovi patrně ostře vytkl.

Potom promluvil tlumočník. „Jsem Blan. Mám vám říci, že Rudá Trojka nevěří, že jste zločinci a domnívá se, že jste sem přišli z jiného

důvodu."

„My zase žádáme vysvětlení, proč nás sem zavlekli!" odpověděl ostře Rhodan.

Blan se smutně usmál a řekl: „Mohou se dovědět, proč jste zde." V jeho hlase zazníval soucit. Patrně už podobné situace zažil a věděl, co oba návštěvníky čeká.

„Musí se přesvědčit, že jste opravdu deportovaní zločinci," pokračoval Blan a obrátil se k Rudé Trojce a promluvil s nimi. Rhodan cítil, jak v něm roste odpor k metodám pánů, kteří si osobovali právo svévolně určovat, koho na Quartu přijmou.

„Co budeme dělat, pane?" zeptal se Kasom.

„Čekat. Vždyť zatím ani nevíme, co od nás vlastně chtějí," prohlásil Rhodan. „Až se to dovíme, budeme uvažovat o dalším postupu."

Páni předali Blanovi jakýsi nákres a ten ho podal Rhodanovi. Rhodan ho převzal. Na listě byla nakreslena nějaká budova, sotva však Rhodan pohnul prsty, kresba před ním se změnila, zřejmě byla mnohovrstevnatá. Nyní viděl nějakou místnost s podstavcem uprostřed, na kterém ležel trojhranný kámen.

„Tuto budovu musíte najít," vysvětloval Blan, „a kámen ukradnout a přinést sem, abyste dokázali, že jste zkušený zloději."

„Jak máme najít tuto budovu v tak obrovském, městě?" ohradil se Rhodan. „Jsme cizinci a tohle by byl neřešitelný úkol i pro místního rodáka."

„Máte pravdu, já ale nemohu ovlivnit záměry Rudé Trojky," omlouval se Blan.

„Co se stane, když neuspějeme?" podrážděně zavrčel Kasom.

Blan jen svěsil hlavu. Bylo to výmluvnější než všechna slova.

„Kolik času na to máme?" zeptal se Rhodan.

„Dokud hoří modrý oheň, tedy dokud trvá hon," oznámil Blan. „Do té doby se musíte vrátit. Potrvá ještě dva dny, když nepočítáme dnešek."

Jediným pohybem prstů se Rhodanovi podařilo vrátit na list kresbu budovy. Měla tvar stupňovité pyramidy s plochým završením. Na všech čtyřech stranách byly půlkruhové výstupky.

„Kámen je hlídán," dodal Blan.

„Hlídán? A kým?" chtěl vědět Rhodan.

Tlumočník však už odcházel, Kasom ho chtěl zadržet, ale Rudá Trojka jako na povel výhrůžně zvedla své zbraně. Rhodan mlčky zastrčil kresbu do kapsy a přemýšlel, co podniknout, ale vtom ucítil prudkou ránu do zad. Zlostně se otočil, ale uviděl jen hlavně, mířící na něho. Jeden z Trojky ukázal zbraní k východu. Byl to jednoznačný pokyn k odchodu, kterého nešlo neuposlechnout.

„Musíme jít," konstatoval Rhodan.

„Vždyť nemáme nejmenší šanci, pane," zaprotestoval Kasom. „Ten úkol nemůžeme splnit."

„Můžeme se ale pokusit pochopit, co se v tomto podivném světě děje," řekl Rhodan. „Zločinci mají vlastní zákony."

„Nemáme ani zbraně," přesvědčoval Rhodana Kasom.

„Rudá Trojka je asi přesvědčena, že je někomu ukradneme," ujistil ho ironicky Rhodan a naposledy se rozhlédl po kupolovité hale. Na jedné obrazovce zahlédl hledanou budovu. Plně se soustředil, aby navázal kontakt s Guckym, jedině on jim mohl v této situaci pomoci. Jeho úsilí však bylo marné. Řekl o tom Kasomovi.

„Něco se muselo stát, možná přepadli C-5," usoudil specialista USO.

Rhodan se kousal do rtů. Dosud doufal, že vrak C-5 je nejbezpečnější místo na planetě v době honu. Gucky byl také jediný, kdo jim mohl tlumočit.

„Nejdříve se musíme vrátit ke člunu a zjistit, co se stalo," rozhodl Rhodan.

„Tím ale ztratíme spoustu času, pane," namítal Kasom. „Věřím, že Gucky se co nejdřív ozve."

To už dorazili do tunelu, ale Rhodan stále nereagoval.

„Máte pravdu," řekl konečně. „Kdyby se tam stalo něco nezvratného, stejně bychom tam nebyli nic platní. Pokud to půjde, Gucky se ohlásí. Začneme pátráním po té budově, Kasome."

Šli co nejrychleji a brzy dospěli k závoři, která bránila vjezdu do podzemí. Závora se zvedla, sotva se k ní přiblížili.

„Pozorují nás," konstatoval trpce Rhodan. „A nejspíš nás budou pozorovat na každém kroku. Mám však obavu, že se s pouhým sledováním nespokojí."

S tím se však nedalo nic dělat a oba muži bez rozmyšlení vstoupili na pohyblivý pás. Kolem bylo stále ještě ticho. Když se přiblížili k ostré zatáčce, Kasom zpozorněl, popadl Rhodana za paži a sykl: „Slyšíte to?"

Rhodan věděl, že Kasom má mnohem lepší sluch než on, když se ale zaposlouchal, také to rozeznal. Byly to skřeky těch obrovských netopýrů.

„Snad ještě nebojují?" žasl Kasom. Oba sestoupili z pohyblivého pásu a poslouchali. Za zatáčkou zřejmě skutečně pokračoval boj, ale minout toto bojiště nemohli, byla to jediná cesta ven.

„Snad je dobře, že mají co dělat, třeba si nás nevšimnou," zadoufal Rhodan.

Kasom jen rozhodil ruce jako hráč pokeru, který skládá karty. „Beze zbraní se odtud živí nedostaneme," řekl přesvědčeně.

„Možná, tady ale rozhodně zůstat nemůžeme," ujistil ho Rhodan a Kasom věděl, že má pravdu. Oba proto znovu nastoupili na pohyblivý pás.

První, co spatřili za zatáčkou byl převržený vůz humanoida, kterého viděli bránit se cestou do podzemí. Ležel koly vzhůru mezi dvěma pohyblivými pásy.

Potom uviděli humanoidovo mrtvé tělo. V nehybných rukou ještě stále svíral zbraň. Bojoval zřejmě do posledního dechu.

Dva netopýři se uvelebili na osách, spojujících kola převrženého vozu, vydávali nějaké skřeky a roztahovali křídla, jakoby se snažili vzlétnout. Tři další kroužili nad bojištěm. Vůz byl na mnoha místech proděravělý útoky zobáků či drápů, sedadla vypadla a byla poničena ještě hůř.

Kasom zaklel a seskočil z pohyblivého pásu a Rhodan ho následoval. Byla to úděsná ukázka brutality, která byla zřejmě na Quartě normou. Rhodanovi dalo velkou práci ovládnout svůj vztek. Přiměl se k tomu, aby pozoroval ten výjev objektivně, jako

pozorovatel přicházející z jiné civilizace a usilující o pochopení jiného světa, kterému naprosto nerozumí. Odkud ty všechny bytosti pocházejí, jak a proč se sem dostali, to byly neodbytné otázky, které ho trápily.

„Co teď?“, zašeptal Kasom.

„Snad je jejich lovecká vášeň na chvíli ukojena, a nám se podaří dostat k mrtvole a zmocnit se té zbraně. Rozhodně se o to musíme pokusit,“ řekl Rhodan.

Kasom přikývl, ale tvářil se skepticky. Rhodan zalitoval, že s nimi není Tolot.

„Ted“, zavelel vzápětí a oba se rozběhli. Netopýři na voze ze sebe vyrazili pronikavý skřek a vznesli se. Zdálo se však, že nevědí jak reagovat na nově příchozí. Kasom jim rozhodnutí usnadnil. V běhu vytrhl zbraň z mrtvé ruky a hodil ji Rhodanovi, který ji zachytil a okamžitě začal pátrat po spoušti. Obvyklou spoušť zbraň neměla, ale když stiskl jeden knoflík, ze zbraně vyšlehl smrtící paprsek. Okamžitě se skřehot vystupňoval a kroužící netopýři začali pomalu, v kruzích, klesat od stropu tunelu.

Rhodan si zatím zblízka prohlédl mrtvého humanoida. Měl hladkou stříbřitou kůži bez ochlupení a i ve smrti si zachoval podivně důstojný vzhled.

Kasom tou dobou skočil na pohyblivý pás a vtom na něj jeden netopýr zaútočil. Vysunul drápy a rozevřel krátký, ale silný zobák. Rhodan se neodvážil vystřelit, protože ještě neznal zbraň a mohl by zasáhnout Kasoma. Kasom si poradil sám. Přikrčil se a vzápětí se narovnal a prudkým úderem odhodil nalétajícího útočníka na zeď tunelu. Netopýr po nárazu spadl a Kasom seskočil z pohyblivého pásu a dalším skokem byl u něho a oběma rukama ho zespodu sevřel. Ozval se pronikavý skřek.

Ve stejném okamžiku Rhodan ucítil prudkou ránu do zad a upadl by, kdyby se nezachytil převrženého vozidla. Vzápětí se však raději sám svezl k zemi. To ho zachránilo před smrtícím úderem útočnickova zobáku. Vsoukal se pod vrak vozidla, ale blízkost mrtvolky neznámého ho znervózňovalo. Létající útočník se nevzdal a usedl vedle vozu.

Čekal na svou příležitost a Rhodanovi nezbylo, než vystřelit. Bestie padla a zůstala nehybně ležet.

Rhodan se jako had proplazil na druhou stranu vozu a spatřil Kasoma jak leží na pohyblivém pásu ujíždějícím k východu z tunelu. Ve vzduchu se vznášel mrtvolný puch a netopýři skřeky byly ohlušující.

„Rychle, pane," zařval Kasom s rukama složenýma do trychtýře u úst, aby přehlušil skřeky, násobené ozvěnou.

Rhodan se vyhrabal zpod vozu, vyskočil a vrhl se na pohyblivý pás. Další útočníci již nalétávali. Rhodan vystřelil dvakrát za sebou, ale nezasáhl. Kasom byl už asi o padesát metrů dál a útočníci si zřejmě vybrali za cíl jeho. Začal mačkat tlačítko spouště ráz na ráz, bez míření. Nakonec popadl zbraň za rozpálenou hlaveň a začal se jí ohánět jako kyjem. Tentokrát byl úspěšnější a zasáhl dva útočníky těsně po sobě. Skřehotající kruh kolem něho se protrhl.

Než si stačil vydechnout, zasáhl ho tvrdý zobák zezadu do ramene. Byl rozhodnut se nevzdát, ale ubývalo mu sil. Naštěstí mu přispěchal na pomoc Kasom a holýma rukama srazil dalšího útočníka. Najednou se rozhostilo ticho.

„Jsou pryč," řekl klidně Kasom. Blížili se ke konci tunelu a za sebou zanechávali čtyři mrtvé netopýry, ostatní se stáhli hlouběji do tunelu.

Až v parku u jezírka s bublajícím pramenem se Rhodan na chvíli posadil. Rány, které mu netopýři zasadili, bolely, ale nebyl čas je ošetřovat. Na Quartě bylo poledne. Museli začít hledat pyramidu.

5.

Prsty kapitána Hendersona se rozběhly po tlačítkách přístroje jako po klávesnici klavíru. Atlan viděl, že důstojníci jsou rozhodnuti střílet na cizí bytost před člunem, ale kapitán že je zmaten podivným chováním té ropuchy a váhá.

„Jedno víme jistě," řekl klidně Atlan. „Ten cizinec se chce dostat do člunu a neodradil ho ani nezdařený útok na Tolota."

„Vytvořil si parablok, takže k němu nemohu proniknout, a navíc je

ten parablok tak mohutný, že nejsem s to navázat spojení s Rhodanem," dodal rozčíleně Gucky.

Henderson si přešel jazykem okoralé rty. Necítil se dobře a byl nervózní. Bylo mu proti mysli zahájit palbu na neznámého tvora venku, myšob zjistil, že se touží dostat do člunu, ale nestačil zjistit proč.

Tolot stále ještě zůstával venku, ačkoliv vstup do člunu se podařilo uzavřít nouzově. Dobrovolně se podjal úkolu, že toho cizince ohlídá.

„Musíme zjistit, proč chce do člunu," pokračoval rozhodně Atlan. „Útok na Tolota ještě není důkazem, že nás chce povraždit. Musí přece existovat nějaký způsob, jak se dorozumět s tím tvorem."

Gucky netrpělivě cupital po můstku, ale nedokázal na nic přijít. S tak silným parablokem se ještě v životě nesetkal.

„Dokud je Tolot venku nemůže se nic stát, s Halut'anem si neporadí," prohlásil Henderson, aby trochu zklidnil napjatou atmosféru na můstku, ale dosáhl opačného účinku. Atlan Tolotovi nedůvěřoval. Věděl, že neexistuje žádný rozumný důvod Tolota podezírat, nedokázal se však své předpojatosti zbavit.

„Musíme jednat," rozhodl konečně Atlan a Henderson si oddechl, protože pochopil, že jako admirál přebírá odpovědnost. „Půjdu ven, ale beze zbraně."

Několik lidí najednou začalo protestovat, ale Atlan je přerušil. „Žádné rozumné jednání se nedá vést se zbraní v ruce. A navíc u toho bude Tolot," prohlásil.

O svém hlavním cíli se však nezmnínil. Chtěl především dosáhnout toho, aby cizinec zrušil parablok a Gucky mohl navázat spojení s Rhodanem. Tušil, že se mohl dostat do potíží a možná on i Kasom potřebovali pomoc.

Když však Atlan vystoupil, zjistil, že Tolot zmizel. Ani cizince nikde neviděl, ale nad pískem těsně u ohnivé hradby se vznášely dvě svítící koule přes dva metry v průměru, které dosud neviděli. Zároveň uslyšel Hendersonův hlas v interkomu: „Vraťte se, pane, rychle, než bude pozdě!"

Větší koule se k němu rychle blížila, zatímco menší stále neklidně

tančila u ohnivé hradby. Najednou jí vyrostly nohy a současně pohasl její jas. Potom se k něčemu shýbla a Atlan uviděl nehybnou Tolotovu postavu, které si předtím nevšiml.

Atlan se otočil a prchal do člunu. Větší koule mu už byla v patách. Admirál za sebou zavřel dveře vstupní komory skutečně v poslední chvíli.

Jezírko s kašnou se nijak nelišilo od ostatních v parku a přesto Rhodana něco zarazilo. Ta socha se tam nehodila.

„Co se děje, pane?“ zeptal se překvapeně Kasom, když viděl Rhodanův výraz.

„Ta kašna,“ zamumlal Rhodan a ukázal k soše. „Něco tu nehraje.“

Horní část kašny tvořila oválná mísa a pod ní stála socha na podstavci. Socha představovala ještěra a z mísy na ní padala voda, která pak stékala po soše barvy mědi.

„U jiných kašen voda padá doprostřed vodojemu, ta postava tam nepatří,“ vysvětlil své pochybnosti Rhodan.

„Myslím, že jinde je to skutečně jinak, ale co je nám po tom?“ podivil se Kasom.

„Jen to, že to žádná socha není,“ zněla překvapující odpověď.

„Vy si myslíte, že je to živý tvor?“ užasl Kasom.

„Ano, myslím, že je to past,“ řekl Rhodan a zvedl zbraň.

Kašna stála uprostřed trávníku, za ní se zvedal svah, porostlý kvítím, kolem louky rostly nějaké nízké stromy. K jezírku nevedla žádná cesta, ale tráva byla silně sešlapaná. Rozhodně to nebylo opuštěné místo.

„Tak se vrátíme a obejdeme to,“ navrhl Ertrusan.

„Ne, pronásledoval by nás, půjdeme dál,“ rozhodl Rhodan a vykročil.

Když se přiblížili ke kašně asi na patnáct metrů, falešná socha vyskočila do mísy a vystřelila z malé zbraně s krátkou hlavní. Voda z mísy vytryskla proudem a energie výstřelu měnila kapky v bělavý opar.

Sotva se ještě pohnul, oba muži se vrhli k zemi. Náboj prolétl nad jejich hlavami a Rhodan vystřelil. Obluda klesla do mísy. Kasom

vyskočil a rozběhl se ke kašně, kdežto Rhodan zůstal ležet se zbraní připravenou k výstřelu. Kasom ještě ani nestačil doběhnout ke kašně, když se ještěří hlava opět objevila nad okrajem mísy a vedle ní i hrozivě vyhlížející hlaveň energetické zbraně.

Kasom nezaváhal a po hlavě skočil do vody. Ještěr otočil zbraň ve snaze dostat Kasoma, ale Rhodan zamířil a vystřelil. Zároveň stiskl spoušť i ještěr. Zasáhl však pouze podstavec, na kterém předtím stál. Kámen se roztříštil. Kasom se vynořil a zachytil se kašny, potom nahlédl do mísy. Ještěr ležel nehybně. Kasom pokynul Rhodanovi a ten se zvedl a šel k němu.

„Ta potvora je jen omráčená," hlásil Kasom a pohrával si se zbraní, kterou ještěrovi sebral. „Jestli ji ale necháme ve vodě, tak se asi utopí."

„Vytáhněte ho, Kasome," rozkázal Rhodan, ale Kasom váhal. Ještěr si rozhodně nezískal jeho sympatie.

„Nejsme přece obyvatelé Bigtownu," musel mu připomenout Rhodan.

„Jistě, pane," zabručel Kasom, ale bylo zřejmé, že sám by jednal jinak. S námahou však přece jen přehodil horní část ještěrova těla přes okraj mísy. Ještěr byl dobře chráněn korunýřem, který na předních a zadních končetinách vytvářel jakousi spirálu. Tmavé, vypouklé oči byly posazeny vysoko na čele, jak je to u plazů obvyklé.

Kasom ještěra vytáhl. Obluda se mu odvděčila tím, že na něj nejdříve vychrstla pár litrů páchnoucí vody. Vědomí, nabyta až potom. Projevilo se to v tom, že zašmátala po pouzdru, kde ukrývala zbraň. Poznala už své nepřátele. Kasom se ušklíbl a zvedl zbraň, aby ji ještěr viděl.

„Quextrel," pronesl ještěr, odplivl si a zvedl se. Potom vrazil překvapenému Kasomovi hlavu do břicha. Kasom zařval a klesl k zemi, Rhodan však popadl svou zbraň za hlaveň a pažbou zasadil ještěrovi ránu do šíje. Netvor se zhroutil.

Kasom ještě stále lapal po dechu, ale zvedl se a zamířil ukořistěnou zbraní na ještěra.

„Ne," řekl rozhodně Rhodan.

Ještěr je pozoroval, potom se převalil a složil přední končetiny ve výmluvném a zcela lidském gestu. Rhodana by v tu chvíli nepřekvapilo, kdyby promluvil lidskou řečí. Ještěr ale mlčel, bylo však jasné, že se vzdává. Rhodan do něj zlehka šťouchl a ukázal směr, kterým má jít.

„Bronk," vyrazil ze sebe ještěr. „Gren-zter barget."

„Co to mele?" zeptal se podrážděně Kasom.

„Patrně, že máme zmizet, zeje to jeho území," usoudil Rhodan. „Jdeme."

„Myslím, že po nás chce něco jiného, je to zlá a záludná potvora a..."

„Jdeme," přerušil ho Rhodan a vykročil. Kasom šel také, ale stále se ohlížel.

„Sleduje nás, pane," upozornil po chvíli Ertrusan.

Zastavili se a počkali na ještěra. Došel až k nim, přejel si prackou obličej a opakoval již známé slovo „bronk,„. Potom ukázal řadu žlutých zubů.

„Myslím, že už vím, co chce," řekl Rhodan.

„Nás chce, a to k snídani," řekl rozmrzele Kasom. Ještěr mu k srdci nepřiřostl.

Rhodan si ho nevšímal. Ukázal na sebe, potom na Kasoma a konečně na ještěra. Ještěr zakýval hlavou a opakoval: „Bronk, bronk!"

„To nic jiného neumí?" zavrčel vztekle Kasom.

„Chce nás doprovázet. Třeba mu jeho etický kodex předepisuje, že má sloužit tomu, kdo ho přemůže, ale nezabije," předestřel svou teorii Rhodan.

„Chce nás dostat, to je všechno, musíme se ho zbavit," odporoval Kasom.

„Ne," rázně odmítl jeho návrh Rhodan, vytáhl z kapsy papír s kresbou hledané stavby a ukázal ho ještěrovi. Ještěr si kresbu dlouho prohlížel, potom však zakýval hlavou a ukázal směr.

„Ví, kde ta budova je," spokojeně konstatoval Rhodan a poklepal dosavadnímu nepříteli na rameno. „Ved' nás. Bronku!"

Ještěr si odplivl přesně na špičku Kasomovy boty a vyrazil.

„Je to lump, spřáhli jsme se se zločincem!" vykřikl uraženě Kasom.

„Ale dovede nás k pyramidě, a to je důležité," klidně namítl Rhodan. Kasom jen pokrčil rameny. Nechápal, jak může Rhodan důvěřovat Bronkovi, který se je pokoušel ani ne před hodinou zabít. Přesto ukázněně ještěra následoval.

„Nemá zbraň a jestli padneme do nějaké léčky, je ztracen," řekl znepokojeně Rhodan.

„To mu mám snad vrátit tu jeho?" vybuchl Kasom.

„To jistě ne," zasmál se Rhodan. „Musíme se však o našeho přítele postarat."

Bronk se zatím zastavil mezi stromy a čekal na ně. Když k němu došli, ukázal na srub před sebou. Dveře byly otevřené, než si však stačili srub prohlédnout, sesypalo se na ně krupobití nějakých kulatých předmětů. Kasom okamžitě zvedl zbraň, Bronk vykřikl a Rhodan stlačil Kasomovi paži dolů.

Byly to ořechy. Bronk jeden rozkouši, polovinu nabídl Rhodanovi a druhou Kasomovi.

„Předpokládám, že je to jedovaté," oznámil Kasom, ale Bronk si právě začal pochutnávat na dalším ořechu a hladový Kasom ho tedy okusil také. Přesto si neodpustil aspoň poznámku na závěr: „Hodně podivný způsob zásobování."

Posílení ořechy pokračovali v cestě. Za parkem se dostali na širokou ulici, kterou vedlo sedm pohyblivých pásů. Po obou stranách stály oválné domy s plochými střechami z nichž vybíhaly vysoké kovové konstrukce. Byly to patrně antény, i když Rhodanovi připadalo divné, že by v Bigtownu s jeho vyspělou technikou byly ještě zapotřebí. Na některých domech byly podivné symboly. Nejpodivnější však byla okna z velice silného skla a skutečnost, že nikde nebyla ani známka života. Ulice byla naprosto prázdná.

Bronk zvolil prostřední pás a Rhodan s Kasomem ho následovali.

„Nelíbí se mi to, je tu mrtvé ticho," zamumlal Kasom, když minuli čtyři bloky, aniž by postřehli sebemenší pohyb. Bronk jako v odpověď zasyčel, ale ani Rhodan si nedovedl ten zvuk vysvětlit. Dokud nespátl tank.

Těžké pancéřované vozidlo vyjelo z jednoho domu před nimi. Vprostřed trupu se zvedala nesouměrně malá kopule. Vozidlo se bez problémů pohybovalo přes pohyblivé pásy i výmoly mezí nimi. Barva obrněnce ladila s barvou domů a kopule připomínala jejich vyboulená silná okna. Rhodan usoudil, že tank je výtvořem obyvatel čtvrti. Pás, na kterém stáli, se zastavil.

Bronk seskočil a hnal se k dalšímu pásu, který byl ještě v pohybu, otáčel se a křičel něco na své nové přátele. Asi chtěl, aby ho následovali.

Tank, když dosáhl středního pásu a zastavil ho, změnil směr a hrozivě se blížil k oběma mužům. Rhodanovi se zdálo, že pod kopulí postřehl nějaký pohyb, i když si nebyl jist. Rád by věděl, zda v tanku je nějaká posádka, nebo je řízen roboty. Zjišťovat to ale nehodlal a co nejrychleji se rozběhl za Bronkem.

Vtom z tanku vyrazily kupředu dvě kovové tříčlankové paže. To donutilo Kasoma zapomenout na své výhrady vůči Bronkovi a pádit za ním. Neforemný obrněnec byl rychlý a dobře ovladatelný. Vzápětí zastavil i pás, na němž mu chtěli uniknout. Rhodan a Bronk seskočili z pásu současně a rozběhli se podél

domů. Na ulici očividně neměli šanci, tank je musel dřív nebo později dostihnout. Zabočili proto do první proluky, kde oba padli na zem a těžce oddechovali. Tank se neslyšně sunul za nimi.

Bronk se zvedl a ukázal na Rhodanovu zbraň a Rhodan mu ji bez váhání podal. Bylo jisté, že s ní dovede lépe zacházet a Rhodan již nepochyboval, že Bronk stojí při nich. Bronk okamžitě vystřelil a tank se zastavil. Potom zbraní pokynul jemu a Kasomovi, aby šli za ním. Váhavě to učinili. Zblízka se zdálo, že kopule tanku je tvořena jakousi kapalinou a skutečně tomu tak bylo.

Uvnitř vozu seděla bytost se širokými ústy a chladnýma očima, které jakoby provrtávaly zvědavého pozorovatele. Tělo měla pokryté šupinami barvy slonové kosti a končetiny mu nahrazovaly ploutve s jakýmsi výrůstkem na konci.

„Náš přítel je proti němu úplný krasavec," poznamenal Kasom, který se spokojil s jediným zběžným pohledem.

Bronk však byl viditelně nervózní a ukazoval jim k domům. Zřejmě chtěl naznačit, že v domech jsou stejné bytosti a stejně nebezpečné. „Texnat," řekl, patrně aby objasnil situaci.

„Je všemi mastmi mazaný," komentoval jeho chování Rhodan. „Nebýt jeho, tak bychom brzy skončili."

Pohyblivé pásy se opět daly do pohybu. Přejeli několik křížovatek, kde se pásy křížily a bylo možné bez problémů zvolit jiný směr, jejich průvodce to však neudělal.

Nízké budovy vystřídalys vysoké stavby ze skla. Tady už začínalo být rušno, co chvíli viděli bytosti různých národů a ras. Odněkud se linula stále stejná, smutná melodie. Vyvolávala truchlivý pocit osamocení. Rhodan si uvědomil, že zdejší obyvatelé to možná vnímají jinak.

Náhle se ozvalo nějaké praskání a hluk se rychle stupňoval. Brzy se ukázalo, že v cestě pohyblivých pásů zeje hluboký kráter a pásy ho jen s námahou překonávají. Zřejmě tu probíhaly tvrdé boje, ale doprava už byla obnovena. To působilo dojmem, že tady už boje skončily.

Bylo to klamné zdání. Další útok přišel tak nenadále, že zaskočil i zkušeného Bronka. Rhodan zaslechl nějaké plesknutí těsně za zády a rychle se otočil. Kasoma srazil a přiklopil skleněný zvon. Bronk někam zmizel.

Rhodan teď viděl, že je to vlastně jakýsi skleněný zvon přes tři metry vysoký a půldruhého metru široký s motorem uvnitř, spojený s letounem tenkým lanem. Kasom se marně pokoušel ten poklop rozbít holýma rukama.

„Antigravitační zařízení," zamumlal Rhodan, než však mohl cokoliv podniknout, musel se přitisknout ke sklu zvonu, který uvěznil Kasoma, protože se na něj snášel další a nad ním kroužily tři letouny. Nebylo pochyb, že právě z nich jsou zvony vypouštěny. Bylo třeba něco podniknout, protože v tomto nemilosrdném světě porážka znamenala smrt, ale Rhodan se nebyl schopen soustředit. Vystřelit na snášejší se antigravitační zvony bylo sebevražedné, protože zbytky by na něj dopadly plnou vahou.

„Bronku!" vykřikl zoufale a zároveň se opět pokusil navázat

kontakt s Guckym, ale bezvýsledně. Skleněné zvony se k němu blížily a on se rozhodl přece jen vystřelit. Vtom ho však kdosi strhl za nohu na pohyblivý pas.

Vědomí, že promarnil svou šanci připravovalo Krashe-Ovarona o rozum. Dostal se až ke dveřím vstupní komory, ale dál nemohl. Byl vyčerpaný a zmítala jím bolest. Vytvořil Caresy, ale jeho nejsilnější zbraň se obrátila proti němu. Neměl dost sil na další n-dimensionální výtvoř a dosavadní sice srazily strážného, ale donutily posádku k ještě větší obezřetnosti. Bylo nejvyš pravděpodobné, že ho prostě zabijí, když tu tak bezvládně leží před vchodem do jejich lodi.

Ze smrti strach neměl, nemohl si však odpustit, že svou hloupostí zavinil i zánik svého potomstva, svého rodu na této planetě. To bylo horší než smrt a hrozné bylo také to, že to udělal jen kvůli své ješitnosti, aby vytrestal toho obra, který se na něj díval tak klidně a svrchu.

Zoufalství mu na chvíli dodalo sil a bezhlavě se vrhl proti zavřeným dveřím.

Dveře nepovolily, ale vzápětí se otevřely a objevil se nový strážný, ale dveře opět zapadly dřív, než stačil Krash-Ovaron cokoliv podniknout. Strážný šel k němu.

„Potřebuji tu loď,” vykřikl Krash, ale okamžitě si uvědomil, že pro strážného jsou jeho slova jen prázdný zvuk. Zbývala jediná možnost jak zachránit život, který se dral na povrch z jeho zmučených útroby. Zrušit parablok.

Musel zrušit parablok a požádat návštěvníky z kosmu o pomoc.

Rhodan zvonu unikl. Nyní pochopil, že je to výhoda, že je tak blízko u druhého zvonu. Letci nemohli umístit zvony vedle sebe, aniž by je poškodili. Vtom se na pásu opět objevil Bronk.

Blížilo se další vznášedlo, ale ještě jednal až neuvěřitelně rychle. Ze svého pouzdra vytáhl úzkou dýku a udeřil jí do zvonu, který věznil Kasoma. K Rhodanovu překvapení dýka při vniknutí do zvonu začala žhnout, jako kdyby byla sycena nějakou energií. Kasom se pod

poklopem pohnul. Nepřátelský letoun byl však už příliš blízko a Bronk znovu zmizel pod pásem. Tentokrát ho Rhodan viděl a následoval, ale dopadl mezi pásy. Vznášedlo teď vytrvale kroužilo nad první pastí, pilot zřejmě chtěl zabránit dalšímu Bronkovu útoku na zvon. Rhodan viděl, že Kasom se postavil na nohy. Patrně k němu otvorem, který Bronk prorazil, pronikl čerstvý vzduch a on se vzpamatoval.

Také Rhodan se zvedl a pečlivě zamířil na lano, které spojovalo zvon se vznášedlem, a stiskl spoušť. Letoun poskočil, ale zvon náhle zahalil kouř. Rhodan se lekl, že Kasoma ohrozil, ale Ertrusan se vzápětí vynořil z kouřové clony a okamžitě vystřelil z Bronkovy zbraně na vznášedlo. Nezasáhl, ale vznášedla se stáhla, útok skončil.

Rhodan skočil na pás a Bronk za ním. Když ještě uviděl volného Kasoma, předvedl cosi jako válečný tanec.

„Jakmile bylo to lano přetrženo, zvon se jednoduše rozpadl na prach, a to byl pevný jako ocel," oznámil Rhodanovi Kasom.

Pás je tou dobou dopravil na křižovatku, kde Bronk seskočil a ukazoval jim k tunelu, který vedl pod ulicí někam ke středu města. Rhodan znovu zalitoval, že se s ještěrem nemohou domluvit, protože by se ho rád na mnoho věci zeptal, ale takto nezbývalo, než ho mlčky následovat. Afii Kasom neprotestoval.

Bronkův zásah ho zřejmě přesvědčil, že ještě je skutečně na jejich straně.

V tunelu potkali hodně obyvatel Bigtownu, ale ti se chovali kupodivu mírumilovně. Tunel je dovedl do úzké uličky, kde nebyly ani pohyblivé pásy, u některých domů však stála vozidla. Zdejší obyvatelé si oblíbili kupolovité stavby. Bronk se opatrně rozhlížel a pobízel své společníky ke spěchu. Bylo jasné, že očekává útok, ale nic se nedělo.

Na konci ulice se zvedala pyramida.

„Ternt," řekl Bronk, vytáhl ze svého překvapivě dobře zásobeného pouzdra jakési písátko a udělal před sebou na zemi čáru.

„K pyramidě s námi nepůjde," přeložil si to znamení Rhodan.

„Myslíte, že se bojíte?" zeptal se Kasom a rozhlížel se liduprázdnou

ulicí.

Rhodan nevěděl. Položil ještěrovi zlehka ruku na hřbet a řekl: „Bronk.”

Bronk se na něj pronikavě zadíval a Rhodan pohled opětoval. Při tom si prvně všiml četných drobných čar v Bronkově obličejí, které prozrazovaly inteligenci a dobromyslnost. To Rhodana zarazilo. O jeho inteligenci už nepochyboval, ale přisuzoval mu chladnou vypočítavost, teď však změnil názor. Uvědomil si, že Bronkův útok byl způsoben zdejšími krutými zákony, kterým se musel podřídít. Měli ho proto odsuzovat?

„Ternt davor growat,” pronesl smutně Bronk a potřásl hlavou.

„Vraťte mu jeho zbraň, Kasome!” rozkázal Rhodan. „Beze zbraně tu zůstat nemůže.”

Kasom napřáhl zbraň k ještěrovi a ten si ji po krátkém zaváhání vzal a sedl si před čarou, kterou nakreslil.

„Co to má znamenat, že na nás bude čekat?” podivil se Kasom.

„Vypadá to tak,” připustil Rhodan. „Jdeme, musíme se pokusit dostat do pyramidy bez Bronka.”

Okolní domy bez oken byly z nějaké neznámé lesklé hmoty. Na pyramidě svítily obloukové lampy i za dne a jejich světlo, odrážející se od lesklých stěn, oslňovalo.

„Proč tak plýtvají energií za dne?” zeptal se Kasom, aby přerušil mlčení, ale odpovědi se nedočkal, Rhodan jen pokrčil rameny.

„Nelíbí se mi to, ten klid se mi nelíbí,” pokračoval Kasom.

Rhodan sdílel Ertrusanovy pocity, měl stále dojem, že ho odněkud pozorují tisíce oči. Náhle si uvědomil další podivnou skutečnost: ačkoliv ušli už pěkný kus, pyramida na konci ulice byla od nich stále stejně daleko. Nedalo se však dělat nic jiného, než pokračovat v cestě, vlastní kroky však neslyšeli a i jejich hlasy se jakoby ztrácely.

„Neměli bychom se vrátit?” znovu přerušil mlčení Kasom. „Mám pocit, že pochodujeme přímo do pasti.”

„To je docela možné,” připustil Rhodan, ale nezastavil se. Specialista USO si povzdechl, ale také pokračoval v cestě. Ulice teď začala znatelně stoupat. Pyramida stála na kopci a světla obloukovek

jim teď bránila zhlédnout oblohu.

„Myslím, že slunce už asi zapadlo," řekl po dalších několika stech metrech Kasom.

„A my nejsme té pyramidě o nic blíž," navázal Kasom.

„Třeba se jedná o optický klam, způsobený těmi světly a jejich odrazy na stěnách zakřivených bloků, bylo by to teoreticky možné," nadhodil Rhodan. „Brzy poznáme, jestli se ve skutečnosti k pyramidě blížíme, nebo ne."

„Myslíte, že je to něco jako fáta morgána?" zeptal se Kasom.

„Ne. Nesmíme se nechat zmýlit. Ta pyramida tu je, jinak by nás sem Bronk nezavedl," argumentoval Rhodan. Kasom byl přesto stáleneklidnější a netrpělivější. Rhodan ho chápal, ale vytrvale pokračoval v cestě.

Náhle měl pocit, že prošel nějakou třpytící se zdí a ve stejném okamžiku mu obrovská pyramida jakoby poskočila vstříc. Byla sotva dvě stě metrů vzdálena. Rhodan si oddechl, protože se jeho domněnka, že šlo o nějaký rafinovaný technický trik, potvrdila. Sám nevěděl, jak dlouho by dokázal pokračovat v cestě za unikajícím cílem. Rozhodně to byla dobrá ochrana, málokdo by dokázal jít tak dlouho jako oni a nevzdát to. Teď jim však stačilo několik minut na zbytek cesty k cíli.

Zblízka pyramida vypadala sice méně impozantně, ale zato ještě podivněji. Měli dojem, že celá budova je vytvořena z jednoho kusu hmoty, nikde nebyl ani náznak spojení jednotlivých dílů, i podivné výstupky jakoby vyrůstaly ze zdi. Celá stavba se modře leskla, ale tu a tam byly rudé kruhy jako krvavé skvrny.

Pyramida stála na vrcholku kopce a lampy byly rozmístěny tak blízko sebe, že nikde nebyl žádný stín. Půda byla pokryta jakousi hladkou černou hmotou a celek působil ponuře, takže si Rhodanovi mimoděk vybavila představa obrovského náhrobku.

„Co teď?" zeptal se Kasom a jeho hlas zněl tlumeně. Pochmurná nálada místa zapůsobila i na něho.

„Musíme se dostat dovnitř," řekl rozhodně Rhodan.

„Ale nevidím tu nic, co by připomínalo vchod. Snad bychom tu

pyramidu měli obejít, třeba něco objevíme," navrhl Kasom.

Brzy se však přesvědčili, že ten předpoklad byl chybný. Všechny čtyři strany pyramidy vypadaly stejně neprostupně, skutečně jako z jednoho kvádru.

„Co když je vchod na tom plochem vrcholu?" vyslovil další domněnku Kasom.

„Víte snad, jak se tam dostat?" chtěl vědět Rhodan.

„Ne," musel přiznat Kasom. „Po těch hladkých stěnách šplhat nedovedu."

Rhodan ukázal na půlkruhové výčnělky. „Myslím, že tam najdeme odpověď," řekl.

Přiblížili se k pyramidě a všechna světla náhle zhasla. Rozhostila se naprostá tma. „Pane?" vykřikl zdušeně Kasom.

„Všechno je v pořádku," uklidnil ho Rhodan. „Někdo nás chce vystrašit." Přistoupili těsně ke stěně pyramidy a Rhodan cítil, že Ertrusan ohmatává stěnu nohama.

„Jsme přímo pod jedním z těch výčnělků," připomněl Rhodan. „Snad byste se mohl pokusit na něj s rozběhem dosáhnout. Doufám, že se mi podaří vás následovat."

„Myslíte, že je rozumné rozdělit se?" zazněl Kasomův hlas ze tmy.

„A na co tu chcete čekat? Až bude světlo?" posměšně se zeptal Rhodan.

Kasom už nic nenamítal a odstoupil dál od stěny, Rhodan ustoupil stranou, aby mu nestál v cestě. Za okamžik Kasom kolem něj proběhl a vzápětí bylo slyšet zaklení a Ertrusan se octl opět vedle něj.

„Nejde to, je to hladké a kluzké," zavrčel vztekle.

„Opakujte pokus," rozkázal Rhodan. Kasom se rozplynul ve tmě, potom se jeho stín mihl kolem Rhodana, a následoval vítězoslavný Kasomův výkřik: „Dokázal jsem to, jste na řadě, šéfe!"

Nebyl to příjemný pocit, rozbíhat se do tmy za neviditelným cílem, Rhodan se však k tomu přinutil, ale k cíli by se nedostal, kdyby ho nezachytila Kasomova ruka v okamžiku, kdy mu už nohy podklouzly. Kasom bručel jako medvěd, ale podařilo se mu Rhodana vytáhnout na výčnělek. Nestačil však ani vydechnout, když se celý výčnělek dal do

pohybu.

„Stoupáme," vykřikl Kasom. „Chcete seskočit?"

„Ne," vyrazil ze sebe udýchaný Rhodan. „Uvidíme, co se bude dít."

Celý výčnělek se roztrásl a Rhodan se musel chytit Kasoma aby neupadl a nezřítíl se dolů. I Ertrusan stěží udržoval rovnováhu na té plošině.

„To bych rád věděl, kam nás vezou," zavrčel Kasom.

„Na hostinu určitě ne," pokusil se Rhodan o vtip. Kasom byl proslulý tím, že byl věčně hladový.

6.

Poručík Noro Kagato vstoupil tiše a tiše zavřel dveře. Redhorse seděl u stolu na kterém byla sklenice a několik láhví.

„Léčíš se?" přátelsky se zeptal Kagato.

„Opíjím se," odsekl Redhorse a ani se neotočil.

„Kde jsi sebral alkohol?" podivil se Kagato a zamračil se.

„Stačí znát chemii a z těch krámů v laborce si vyrobíš výborný koktejl," lhostejně ho informoval Redhorse.

Drobný Japonec, který měl na lodi na starosti roboty, se bezradně zadíval na přítele. Znal ho dobře a nevěřil, že se skutečně opije, ale bylo to nepříjemné.

„Ochutnej," nabídl Redhorse a postrčil sklenku k návštěvníkovi.

Japonec ochutnal a zalapal po dechu. „Hotový dynamit, koho chceš vyhodit do povětří?" vyjekl.

„Dřepíme tu, zatímco, možná co nejdříve, vyletíme do povětří všichni," vykřikl, ale okamžitě se ovládl. „Promiň, však víš, co myslím."

„Ta nečinnost jde na nervy všem..." začal Kagato, ale přerušil ho interkom. Oznámení bylo stručné: „Všichni důstojníci ať se okamžitě dostaví na můstek. Ochranná clona nad Quartou zmizela."

Oba důstojníci vyběhli z kabiny a hnali se chodbou, Kagato v běhu dopil sklenku. Zčervenál a oči mu zářily, sotva však kvůli té zprávě.

7.

„Nejraděj by proměnil C-5 v kluziště," dokončil svou zprávu Gucky, když obrovská ropucha venku zrušila parablok a on s ní navázal spojení.

„Starost o potomstvo je pochopitelná, ale my mu nemůžeme pomoci, musíš mu to vysvětlit," naléhal Atlan.

„Vím to, ale on si myslí, že lžu," vysvětloval Gucky. „To ale není podstatné. Teď, když parablok je zrušen, musím navázat spojení s Perrym."

„On však zatím o pomoc nežádal," upozornil Atlan.

„To právě nevíme," namítl Gucky.

„Nemohl se mnou navázat spojení právě tak, jako já s ním. Mohl už kolikrát žádat o pomoc, ale marně."

„Máš pravdu," souhlasil Atlan. „Nejlepší bude, když se teleportuješ do Bigtownu a na místě zjistíš, co se tam děje."

Gucky přikývl a rozplynul se. Atlan v doprovodu mutanta Ivana Gorašina znovu opustil člun. Cizinec tam vytrvale čekal.

„Myšob mu vysvětloval, že mu nemůžeme pomoci, ale on tomu nevěří a nechce se hnout," oznámil jim Tolot.

„V tom obrovském městě se určitě dá led vyrobit, proč tedy spoléhá jen na nás?" zeptal se Atlan.

„Každý obyvatel jistě nemá k dispozici všechny možnosti města," nadhodil Tolot. „Na Zemi si přece také každý nemůže vylétnout do kosmu, kdy se mu zamane."

„Máte pravdu," souhlasil Atlan. „Rád bych mu ale pomohl, škoda, že nemůžeme odletět."

„Na Arkonidana máte překvapivě humánní přístup," řekl kousavě Tolot. Stará nevraživost se opět projevila. Atlan zrudl, ale zdržel se jakýchkoliv poznámek. Žil s Pozemšťany už tak dlouho, že Arkonidanem byl už vlastně jen původem, morální postoje převzal od Pozemšťanů.

„Mám toho tvora zahnat?" zeptal se Gorašin.

„Počkáme, až co se dovíme od Guckyho," rozhodl Atlan.

„Vidím, že se tu už obejdete beze mne," prohlásil Tolot. „Půjdu do města a trochu se tam porozhlédnu."

„Doprovodím vás," řekl Atlan. „Počkejte než informuji poručíka Hendersona.

„Jak si přejete," souhlasil zdvořile Tolot.

„Ponesu vás, půjde to tak rychleji," nabídl Tolot, když se Atlan vrátil. Admirál souhlasil, Tolot ho zvedl svými kratšími pažemi a vyrazili. Za chvíli už byli mezi domy.

Svérázný dopravní prostředek se s trhnutím zastavil.

„Rád bych věděl, kam jsme se dostali," řekl ze tmy Kasom, ale jeho hlas zněl divně, jako by přicházel ze sudu. Rhodan zatím nohou opatrně ohmatával půdu kolem sebe, nemohl však nahmatat okraj výčnělku. Mohlo to znamenat jen jediné, už nebyli na vnější stěně, ale nějakým způsobem se dostali dovnitř.

„Pojďme," vyzval Kasoma. „To chcete jít v té tmě jen tak nazdařbůh?" ohradil se specialista USO.

„Musíme se nějak zorientovat. Především zjistit, jestli je z tohoto prostoru, kde teď jsme, nějaký východ," trval na svém Rhodan.

„Budiž, konec konců je to jedno, kde nás přepadnou," souhlasil otráveně Kasom.

Posouvali se opatrně, metr po metru. Nic se však nedělo, dokonce i vzduch tu byl nehybný. Rhodan měl opět pocit, že je v hrobce. Nebyla to příjemná představa a snažil se ji potlačit. Konec konců to byla pouhá teorie. V podstatě to mohlo být cokoliv.

Kasom první narazil na zeď. Na jeho zavolání se mu Rhodan postavil po bok a oba ohmatávali zeď. Byla studená a stejně hladká jako vnější stěny.

„Půjdeme podél zdi. Při nejmenším zjistíme, jak je ten prostor veliký," rozhodl Rhodan.

Rhodan nedokázal odhadnout, jak dlouho trvalo než se konečně dostali k prvnímu rohu. Zahnuli a Rhodan začal počítat kroky. Téměř po dvou stech metrech sáhl náhle do prázdna. Ve zdi byl nějaký otvor. S rukama napřaženýma do něj Rhodan vstoupil. Vzápětí se přesvědčil, že se patrně jedná pouze o výklenek, protože se prsty opět dotkl nějaké zdi. Marně však po ní přejížděl dlaní ve snaze objevit

sebemenší výstupek.

Vtom se někdo dotkl zezadu jeho ramene. Kasom to být nemohl, stál nalevo, těsně u něho. Rhodanovi se sevřel žaludek. Kasom zřejmě vycítil jeho nervozitu.

„Objevil jste něco?“ zeptal se zvědavě Ertrusan a jeho hlas vrátil Rhodanovi obvyklou rozhodnost.

„Někdo tu je s námi,“ odpověděl a byl si jist, že ten někdo mu nerozumí. „Právě se mě dotkl.“

„Hned ho objevím,“ prohlásil rozhodně Kasom a proklouzl kolem Rhodana. Rhodan se tmy nikdy nebál, ale vědomí, že někdo v té tmě číhá, ho znervózňovalo. Napjatě poslouchal, jak Kasom šátrá ve tmě. Náhle však byl velkou silou stržen k zemi. Pokusil se bránit, ale sevření jen zesílilo. Někde ve tmě zaklel Kasom a vzápětí Rhodan slyšel jak jeho těžké tělo také dopadlo na zem.

Rhodan měl dojem, že ho ovíjejí nějaké rozžhavené dráty, které se mu zařezávaly do masa. Někde poblíž slyšel sténat Kasoma. Rhodan ležel tiše, ovitý jako zámotek. Kdykoliv se pohnul, neviditelná pouta ho sevřela silněji. Kasomovi se patrně vedlo podobně, protože se přestal zmítat. Potom se ozval nějaký hluk, jako když dva velké kameny na sebe narazí a Rhodan se začal kutálet. Jak se to stalo, to Rhodan nevěděl. Rozhodně to nebylo z jeho vůle. Ještě jedno bylo zřejmé - zeď před ním zmizela, jinak by už na ní musel narazit. Strach neměl, protože neviditelný nepřítel, který ho svázel, ho mohl zabít rovnou. Neměl to tedy v úmyslu.

Kutálení ustalo stejně nečekaně jako začalo. Kolem byla stále stejná neproniknutelná tma a hrobové ticho rušil jen jeho a Kasomův dech.

„Jsme v pěkné bryndě,“ ozval se Kasom. „Byla to past.“

Ani nedomluvil, když se rozsvítilo. Pronikavé světlo donutilo Rhodana zavřít oči. Když je opět opatrně otevřel, spatřil zlatavou plochu, která zdánlivě ubíhala do nekonečna. Protože nemohl zvednout hlavu, bylo jasné, že plocha před ním musela stoupat. Podíval se do strany a uviděl Kasoma. Ležel na tmavé desce z níž vybíhaly nescíslné spirálovité paže, které ho ovíjely. Rhodan tušil, že on je ve stejné situaci.

S velkou námahou se Rhodanovi podařilo otočit hlavu na druhou stranu a tam spatřil podstavec, na kterém ležel trojhranný kovový předmět, který měli ukrást. I když byl teď skoro na dosah ruky, Rhodan věděl, že k němu mají dál než kdykoliv před tím.

Zlatá plocha u podstavce se zvlnila a objevil se na ní mladý muž. Měl Rhodanovu postavu a Rhodanovy rysy obličeje, ale pohyboval se jako cizinec.

Kasom překvapeně vykřikl, když tu postavu také spatřil.

Muž se pomalu přibližoval k Rhodanovi. Zblízka Rhodan rozeznal, že jeho dvojník se tak docela nepovedl. Nejen, že byl podstatně mladší, ale vnímavý pozorovatel by musel zaznamenat celou řadu dalších drobných odlišností. Za tímto dvojníkem se vynořila další postava.

„Blan!“ vykřikl překvapeně Rhodan, když poznal tlumočníka. Blan se na něj díval stejně truchlivě, jako při jejích rozloučení.

„Nejsem Blan, ale můžete mi říkat Ogil,“ řekl jen. Měl nejen Blanovu podobu, ale i jeho funkci, protože mladý cizinec se na něj obrátil a něco na něj vychrlil v cizí řeči.

„Použil tohoto prostého triku, abyste neviděli jeho pravou podobu, která by vás mohla vyděsit,“ tlumočil Ogil a náhle ožil. „Vzpomeňte si na trik s unikající pyramidou. Nic z toho, co vidíte, nemusí ve skutečnosti existovat. V této oblasti dokáží úplně všechno. Jen předměty, které ohmatáte, jsou skutečné. Pro nezasvěceného je ale prakticky nemožné pohybovat se v tom klamném labyrintu.“

„Pojďte sem, Ogile, a dotkněte se mě,“ požádal Rhodan.

„Já jsem skutečný,“ vážně ho ujistil tlumočník. „Ale nevím, na čem stojím. Možná je to prostě plochý kámen.“

„Rozumím,“ řekl Rhodan. „Ale nelíbí se mi to. Rasa, která vytvoří něco podobného, musí být rasou zbabělců, kteří se schovávají za klamnými efekty.“

„Zbabělost je relativní pojem,“ namítl Ogil. „Mohli bychom do nekonečna diskutovat o tom, co ten pojem znamená pro bytosti různých životních forem. Každý druh je jinak zbabělý i jinak odvážný.“

„Dobrá. Rád bych věděl, zda náš přítel má dost odvahy k tomu, aby nám sdělil, co s námi zamýšlí. Zeptejte se ho, zda ví, že jsme tady proto, že máme ukrást ten kámen na podstavci.“

Ogil dlouho mluvil s Rhodanovým dvojníkem, než se zase otočil k zajatcům. „Situace je mnohem složitější než si myslíte. Ten kámen, jak mu říkáte, není žádný muzejní kousek, ale klíč k ovládnutí energetické soustavy této planety,“ vysvětlil.

Rhodan byl zmaten. Tak proto chtěla Rudá Trojka, aby kámen ukradli. Jak je ale možné, že páni Bigtownu podnikají takovou akci proti obyvatelům pyramidy?

„Ten kámen samozřejmě dostat nemůžete,“ pokračoval Ogil. „Můžeme vám však dát kámen, který je od toho pravého k nerozeznání. Dejte ho Rudé Trojce a získáte tak čas, abyste se dostali do bezpečí.“

„To nám nepomůže,“ odpověděl Rhodan. „Dokud je kolem planety ochranná clona nemůžeme se dostat do bezpečí. Zeptejte se svého přítele, zda by mohl clonu aspoň na krátký čas zrušit.“

„Ne,“ odpověděl bez rozmyšlení Ogil. „Bylo by to svatokrádežné. Nemůže libovolně měnit program této stanice.“

„Jedná se tedy o náboženství?“ chtěl vědět Rhodan.

„Můžete to tak nazvat,“ připustil Ogil. „Tyto bytosti už slouží na stanici po mnoho generací, nemyslím si však, že by chápaly principy fungování některého přístroje.“

Rhodan se podíval na svého dvojníka, ten se tvářil přátelsky a Rhodanovi bylo proti mysli nějakým uskokem získat přístup ke stanici a potom ji poškodit natolik, aby clona zmizela. Jinou možnost však neviděl. Přesto se Ogila zeptal přímo: „Co by se stalo, kdybychom se pokusili vyřadit stanici z provozu?“

„Bez klíče se ke stanici nikdy nedostanete,“ ubezpečil ho Ogil.

„Jsme tedy odsouzeni navěky zůstat na Quartě?“

„Ano, dokud vás při nějakém honu nezabijí,“ upřesnil Ogil.

„Přijímám,“ prohlásil Rhodan. „Pusťte nás a dejte nám kopii toho kamene.“ Ogil se zkroutil jako v křeči. „Ne, neříkáte pravdu, jste jako všichni ostatní z Bigtownu, chcete bojovat o kámen, když teď víte, že

je klíčem ke stanici," zasténal.

„Ano, budeme bojovat," vpadl nečekaně do hovoru Kasom. „A my to dokážeme, najdeme cestu tím lesem klamů." Přátelský úsměv zmizel z tváře Rhodanova dvojníka a Ogil se napřímil. „Zřejmě nechápete svou situaci, jste plně v moci strážců stanice a my vás budeme muset zabít," suše oznámil tlumočnick.

Kasom zuřivě zařval a pokusil se zbavit pout, ale bez úspěchu. Tlumočnick zmizel, ale Rhodanův dvojník ještě zůstal a zamyšleně potřásl hlavou. Rhodan náhle ucítil jak ho zalévá horko. Oni žhaví desky, na kterých ležíme, pomyslel si zděšeně.

„Musíme přijmout všechny jejich podmínky," zaječel Kasom.

„Na to je pozdě," konstatoval Rhodan. Jeho dvojník zmizel a on viděl, že deska pod Kasomem je už zespodu rozžhavena do ruda. Najednou však spatřil nahoře na zlatě zářící ploše tmavý bod, který se rychle blížil a hned nato celá plocha zmizela, jen černý bod se zvětšoval a nesnesitelný žár se dále stupňoval.

Jen věci, které ohmatáte, jsou pravé! Celé prostředí se změnilo k nepoznání a od stropu se na oba muže začal snášet déšť nějakých zářících koulí. Jen černý bod zůstal a blížil se nažloutlým prázdňem. Konečně začal Rhodan rozeznávat obrysy, bod se proměnil v postavu.

„Bronk!" vykřikl Rhodan. „Sem, Bronku!"

Zdalo se však, že ještě je neslyší. Vytrvale si však razil cestu stále se proměňujícím prostorem a Rhodan pochopil, že Bronk na ně stále čeká na druhém konci ulice a že se zase stal obětí optického klamu. Bronkův obličej byl však už zdánlivě na dosah a jasně viděl i jeho oči, naplněné hrůzou. Viděl jak sahá do pouzdra a vytahuje svou dýku. Bylo to až neuvěřitelně skutečné.

A potom se ho Bronk dotkl!

Byl skutečný! Byl snad jedinou skutečností v tom prostoru šálby. Bronk.

Atlan seskočil ze širokých Tolotových zad. Stmívalo se.

„Odtud to vypadá ještě složitější," zamumlal k sobě Arkonidan.

„Potěšené nevypadáte, můj podezřívavý spolubojovníku," popíchl

Tolot.

Atlan tu poznámku přešel. „Jak máme najít Rhodana a Kasoma mezi těmi miliony budov?" položil spíše řečnickou otázku.

„Taková obrovská města jsou mi odporná, a přesto váš pesimismus nesdílím," řekl Tolot. „Víme, kde vstoupili do města a stačí objevit jejich stopu a potom ji sledovat. S tím mám bohaté zkušenosti."

„Výborně, tak do toho, detektive," vyzval ho posměšně Atlan. Haluťanova skoro dětská dychtivost ho dráždila. Copak si neuvědomuje, že tu jde o život?

„Nebezpečí je koření života," prohlásil Tolot, jak kdyby vyslechl Allanovy myšlenky. „Musí to být nudný a chudý život trávit den co den v bezpečí známého prostředí a stále se opakujících činností."

„Takový postoj si můžete dovolit, protože jste prakticky nezranitelný," osočil ho Atlan. „Pro zranitelné bytosti je ochrana života prvořadou záležitostí."

„To se mýlíte," namítl Tolot. „Kdyby třeba Pozemšťané takto uvažovali, nikdy by se nedostali až sem. Je těžké detailně pochopit jejich mentalitu, ale jedno je jisté, jejich duch je stále žene kupředu, i když tělesně patří k nejzranitelnějším bytostem v kosmu."

Na to bylo těžké něco namítnout.

Rhodan se vrávoravě zvedl, zatímco Bronk šel ke Kasomovi. Prostor se zase změnilo. Najednou stáli v nekonečném, neohraničeném prázdnu. Rhodan se bezděky zachvěl. Jen Bronk mu byl záchytným bodem ve vši té nicotě. Ještě se zřejmě necítil o nic lépe, spíš ještě hůř. Prozrazovaly to jeho vylekané oči. Než se dostal ke Kasomovi, vytryskly před ním plameny a ještě zaváhal.

To Rhodana donutilo zcela se ovládnout a pobídnout Bronka, aby plamenů nedbal. Bronk a Rhodan prošli bez úhony ohnivou zdí a Rhodan vztáhl ruku ke Kasomovi... a sáhl do prázdna.

Rhodan vykřikl bolestí i vztekem. Opět se dal nacytat tou obludnou hrou falešných zjevení a matoucích obrazů. Vedl Bronka jen ke Kasomovu zrcadlovému obrazu. „Melbare! Ozvěte se!" křičel jako nepřítel.

„Tady jsem, šéfe!" ozval se Kasom za jeho zády a Rhodan se prudce otočil.

Kasomův hlas přicházel odněkud zleva a ještěr už dusal tím směrem. Rhodan ho následoval a občas se ho dotkl. Bylo mu jasné, že nesmějí ztratit přímý kontakt.

„Musíte mluvit," zavolal do prázdna Rhodan a Kasom začal zpívat. Šli po hlase. Před nimi se náhle roztočila kola a z nicoty se vynořil svah. Rhodan mimoděk začal víc zvedat nohy, jakoby stoupal, ale po několika krocích poznal, že jde zase o blud. Šel po rovné ploše. Chtěl klít, ale nemohl rušit Kasomův zpěv, bylo to pro ně jediné skutečné vodítko v tomto šalebném světě.

Kola před jeho očima se rozplynula nehluchně jako se objevila.

„...a naše kroky vedou do neznáma," zpíval starou píseň kosmonautů Kasom. Bronk zakopl o jakýsi, tentokrát skutečný, krvavě rudý hrbol. Rhodan ho překročil a spatřil před sebou řeku. Voda vířila a pěnila se, ale v naprostém tichu. Rhodan bez rozmýšlení vstoupil do tohoto nehluchného proudu, ale přimět k tomu Bronka nebylo snadné. Jakmile však vstoupil do vody i on, divoký proud zmizel. Najednou měli před sebou opět tu zlatou cestu do nekonečna, podstavec a kýžený kámen na něm. Také Kasom se zjevil. Ležel sotva deset metrů před nimi, obličej měl stažený bolestí, ale vytrvale zpíval. Bronk se k němu vrhl a neuvěřitelně rychle přerezal jeho pouta. Specialista USO se mátožně zvedl a udělal několik cviků, aby rozproudil krev. Jejich provedení nebylo skvělé, ale svému účelu posloužily.

Bronk ukryl svou dýku a odplivl si na rozžhavenou desku. Zasyčelo to. „Quex-trel," pronesl ještěr.

Ke všeobecnému překvapení se znovu zjevil Ogil. „Vzdali jste se svých plánů, pane?" zeptal se tlumočník Rhodana.

Rhodan jen mlčky potřásl hlavou, lhát této bytosti nemělo cenu.

„Strážci stanice by vás mohli okamžitě zabít," pokračoval Ogil. „Neudělají to však, pokud se dobrovolně vrátíte do města."

„A co se stane s ním?" zeptal se Rhodan a položil ruku ještěrovi na hřbet.

„On porušil tabu a musí tedy zůstat zde," vysvětloval Ogil. „Nemůžeme připustit, aby se ve městě dověděli, co on už o pyramidě ví."

„Odejdemo společně, nebo neodejdemo vůbec," prohlásil Rhodan.

„Jste tvrdohlaví," suše poznamenal Ogil a zároveň se zlatá plocha rozvlnila na osmi místech najednou a zjevilo se osm robotů se zbraněmi v rukou. Zbraně mířily na nežádoucí návštěvníky. „Talirksa," zachraptěl Bronk. „Nuže?" zeptal se Ogil. „Nejsme žádní odsouzení zločinci," vyhrkl rychle Rhodan. „To strážce nezajímá, odkud jsme přišli?"

„Vědí to," odpověděl klidně tlumočník. „Přišli jste z druhé strany velkého prázdna."

„Můžeme jim ale pomoci," naléhal Rhodan. „Můžeme jim poslat loď, které je odvezou z této planety psanců." Ogil se jen nehlučně zasmál. „Ti roboti jsou nejspíš také jen nějaký trik," zkusil to Rhodan jinak.

„Rozhodně budete žít dost dlouho, abyste se přesvědčili o opaku," ujistil ho lhostejně tlumočník. „Máte ještě možnost odejít, ale bez svého přítele."

Potom se obrátil na Bronka a také jemu něco řekl. Ještě pozorně poslouchal a potom se Rhodanovi a Kasomovi hluboce uklonil. „Derrat gonger," pronesl slavnostně a rozběhl se směrem k robotům. Ti ho zastřelili ještě než urazil polovinu vzdálenosti. Rhodan ztuhl.

„Rozhodl se sám," oznámil mu Ogil.

Rhodan se stále díval na místo, kde ještě před chvílí viděl Bronka. Nezbyla po něm ani kupka popela. Teprve v tomto okamžiku poznal, jak pevná vazba se v těch několika hodinách vytvořila mezi ním a ještěřem.

„To byla prachsprostá vražda," slyšel promluvit Kasoma. „Ani na Quartě se tomu nedá říkat jinak."

„Propadáte emocím, ale měli byste se držet reality," zareagoval chladně Ogil. „Opusťte pyramidu a možná se vám podaří najít úkryt, kde vás Rudá Trojka nenajde."

„Kde vězíš, Perry," ozval se vtom nějaký hlas v Rhodanově mozku.

Rhodan se už zase dokonale ovládal. Upřel na tlumočníka zničující pohled, před kterým Ogil bezděky couvl. Potom se soustředil na spojení s Guckym. „Jsme v pyramidě a je nejvyšší čas, aby ses tu objevil," vyslal svůj vzkaz.

„Tak co?" zeptal se znovu Ogil a roboti zase zamířili na oba muže.

„Zůstaneme," řekl klidně Rhodan.

Ogil zvedl ruku, oči se mu leskly, jeho tmavá, hubená postava v ostrém světle vypadala groteskně. Roboti stáli bez jediného pohnutí. Gucky se zhmotnil právě mezi nimi.

Potom šlo všechno ráz na ráz. Ogil spustil ruku ještě než si myšoba všiml. Rhodan a Kasom se vrhli k zemi a roboti vystřelili. Smrtící paprsky z jejich zbraní prolétly návštěvníkům nad hlavami. Rhodan se překulil a viděl jak se roboti vznesli, vrženi do vzduchu mutantovou telekinetickou silou, a bezmocně se kymáceli v prostoru. Ogil se pomalu otočil a nechápavě zíral, co se děje. Roboti začali bezhlavě střílet po sobě, jejich těžká těla s rachotem dopadala na zem. Ogil zmizel. Rhodan vyskočil a vrhl se k podstavci na kterém ležel kovový předmět a chtěl ho zvednout. Byl však pevně připevněn k podstavci. To vše se stalo během několika vteřin.

Rhodan se pokusil předmět otočit a šlo to. Jak tímto podivným klíčem otáčel, rozevíral se ve zlaté podlaze otvor. Když pohyb dokončil, zel u jeho nohou obrovský volný čtverec, z něhož se linula jasná záře. Rhodan nahlédl do otvoru a uviděl hlubokou šachtu o několika podlažích a všude kam dohlédl byly stroje.

Kasom zatím sebral zbraně třem zničeným robotům a připojil se k Rhodanovi.

„Třetí podlaží je patrně nejdůležitější," pípł Gucky, který se také nakláněl nad šachtou.

„Vy tu zůstanete, Kasome," rozkázal Rhodan. „Gucky a já se postaráme o tu jejich stanici."

Rhodan se pevně přidržel Guckyho a myšob je oba teleportoval mezi dva stroje na třetím podlaží. Žádnou živou bytost nikde neviděli, jen stroje. Ty stroje byly Rhodanovi povědomé, viděl podobné už na Sextě. Asi padesát metrů od nich uviděli světelný sloup, zřejmě další

šachtu, propojující různá podlaží.

Rhodan vykročil tím směrem, ale okamžitě couvl, protože mezi stroji zahlédl skupinu pěti strážců stanice. Teď je uviděl v jejich pravé podobě. Humanoidům se rozhodně nepodobali. Měli holé lebky se dvěma rudě svítícími výrůstky a těla tak znetvořená, že připomínali zrudlé trpaslíky.

Maličký Gucky je ještě nezahlédl a chtěl pokračovat v cestě, ale Rhodan ho stáhl zpátky. „Jsou tu strážci, ale neviděli nás. Asi chtějí zabezpečit šachtu, protože se domnívají, že přijdeme tudy," zašeptal Rhodan.

„Mám je nechat proletět se vzduchem?" zeptal se dychtivě Gucky.

„Ne," odmítl tento návrh Rhodan. „Nechci, aby se o nás dozvěděli. Kdoví, kolik jich tu je a se všemi bychom si těžko poradili. Musíme najít řídicí pult jejich energetické centrály a zrušit clonu, potom uvidíme."

Začali se opatrně plížit mezi stroji. Nic tu nepřipomínalo hrobový klid pyramidy nahoře. Stroje hučely, blikaly kontrolky, ve vzduchu byl cítit pach spáleného oleje.

Náhle uslyšeli hlasy a vsoukali se mezi dva mohutné stroje. Za chvíli kolem nich proběhli dva strážci. Rhodan si uvědomil, že jejich znetvořená těla mohou být výsledkem dlouhodobého, po generace trvajícího ozáření této zvláštní skupiny obyvatel Bigtownu.

Strážci zmizeli a Rhodan s Guckym pokračovali v cestě. Zanedlouho narazili na polokouli z lesklého kovu, oddělenou od ostatního prostoru zvláštní zábranou ze zavěšených průhledných trojúhelníků. Z polokoule všemi směry vybíhaly nescíslné kabely, všude svítily kontrolky, v pravidelných intervalech byly rozmístěny přístrojové desky s mnoha ukazateli.

„To je srdce celé té stanice," zvolal přidušeně Rhodan.

Před obrovským strojem však hlídkovalo na třicet strážců. Všichni byli ozbrojeni a viditelně nervózní.

„Mohu se teleportovat přímo na ten stroj a pokusit se ho zničit," navrhl Gucky. „To nejde," namítl Rhodan. „Uviděli by tě a okamžitě by začali střílet. Je jasné, že byli varováni a nejspíš už vědí i to, že

jsme tady dole. Musíme je odlákat."

„Ale jak?" chtěl vědět Gucky.

„Teleportuj se zpátky na místo, kde jsme se zhmotnili a začni tam vrtat do nějakého stroje. Určitě se tam rozběhnou a já budu mít chvíli, abych zničil některé kabely," vyložil Rhodan svůj plán.

Myšob se podrbl za uchem a tvářil se skepticky. „Co budeš dělat, když se vrátí dřív, než to stihneš?" zeptal se věčně.

„Musíš být zpátky dřív, než oni," odpověděl krátce Rhodan.

„Sázím deset mrkví, že to nevyjde," vyhlásil Gucky.

„Platí," řekl Rhodan.

Tolot nechtěl použít pohyblivého pásu a tak šli pěšinou po kraji ulice. Míjely je roztodivné bytosti, které měly jen jedno společné, všechny byly ozbrojené. Postavy mimo pás je však zřejmě nezajímaly. Tolot soudil, že před něčím prchají. „Ty hony nejsou špatné jako prostředek udržení pořádku v takovém městě s obyvateli mnoha národů," prohlásil Tolot. „Mohly by tu propuknout strašlivé boje o moc, nebýt těch honů." „Jste anarchista," zavrčel Atlan. „Příroda je anarchická," trumfoval se smíchem Tolot. „Jen silnější přežijí."

„Znám množství společenství různých druhů, v nichž i slabší mají šanci. Každý národ, který si osobuje právo na název civilizovaný, musí slabším poskytnout šanci," rozhorlil se Arkonidan.

„Myslíte na Pozemšťany, ti jsou v tom příkladem," namítl Tolot, „ale ohledy

Pozemšťanů se vztahují jen na slabé, které si podrobili."

„My nikoho nepodrobujeme, ale hledáme nejvhodnější způsoby soužití," vyhrkl Atlan a sám se musel usmát tomu, že se bezděky přiřadil k Pozemšťanům.

„Vždyť celá Galaxie se mění v obrovský Bigtown," pokračoval Tolot.

„Vy nejste..." skočil mu řeči Atlan, ale vtom ho do paže zasáhl šíp a odhodil na pohyblivý pás. Druhý šíp se odrazil od Tolota. Obr se prudce otočil, ale střelce neviděl. Další šíp ho zasáhl do prsou, ale stejně bezvýsledně jako první.

„Tam nahoře," zavolal na Tolota Atlan, který se skulil z pohyblivého pásu a ukryl se pod ním.

Tolot se podíval nahoru a spatřil jakousi střílnu v níž zahlédl podivnou postavu z větší části zakrytou neuvěřitelně dlouhými vlasy. Postava držela starodávnou kuši, která měla tu výhodu, že zabíjela téměř nehlučně.

Tolot klidně zamířil k domu, zatímco střelec rychle vystřelil další šíp. Ten zasáhl Halut'anovu hlavu, ale odrazil se a Tolot ho zachytil a bez námahy zlomil. Postava ve střílně zaječela a stáhla se někam do domu.

Tolot pomohl Atlanovi z jeho skryše, vytáhl mu šíp z rány a ránu mu prohlédl.

„Nevypadá nebezpečně," konstatoval za okamžik. „Doufejme, že ty šípy nejsou otrávené."

„Můj buněčný aktivátor by si měl poradit i se zdejšími jedy," uklidnil ho Atlan.

Tolot si prohlížel deseticentimetrový hrot vytaženého šípu. „Kdyby vás zasáhl do prsou, tak by vám žádný aktivátor nepomohl," usoudil.

„Máte zvláštní způsob, jak povzbudit raněného," poznamenal jízlivě Arkonidan.

Tolot neodpověděl a rozhlížel se. „Stmívá se. Myslím, že za těchto okolností bude lepší, když vás odnesu zpátky ke člunu. Bude to pro vás lepší a já sám budu ve městě méně zranitelný."

Atlan chtěl protestovat, ale rozmyslel si to. Na svou ránu nemyslel, ale chápal, že pro Tolota je spíš přítěží. Vrátili se.

Gucky zmizel, aby odlákal strážce, a Rhodan se přitiskl k chladnému kovu stroje. Ze svého úkolu radost neměl, nerad ničil, ale tentokrát neměl na vybranou. Pokud nechtěli strávit zbytek života na této planetě, musel zrušit ochrannou clonu Quarty.

Vtom halou zaduněl výbuch. Gucky vzal svou práci vážně. Celý ohňostroj prozrazoval místo, kde se Gucky činil. Strážci křičeli jeden přes druhého a vzápětí se všichni rozběhli k místu výbuchu.

Rhodan vyrazil ze svého úkrytu a v ruce držel cizí zbraň. Měl už

dost času, aby se s ní dostatečně obeznámil. Klidně zamířil na místo odkud vycházelo z kovové polokoule hned několik kabelů vedoucích někam do hořejšího podlaží. Věděl, že výstřel přivolá zpět strážce a na další výstřel už třeba nebude mít čas. Přesto si vytipoval dva další cíle a potom vystřelil.

Mohutný výboj energie proměnil kabely v dým, který jako husté mračno stoupal vzhůru. Rhodan však neztrácel ani okamžik uvažováním o výsledku své akce a okamžitě zamířil na další cíl a stiskl spoušť. Během okamžiku zničil sedm kabelů. Pod kovovým krytem centrály začalo cosi vřít a otvory, kterými vedly kabely, vyrazila ven pára. Zároveň však za zády zaslechl dusot mnoha nohou. Otočil se a uviděl sedm strážců, kteří se hnali k němu. Skočil mezi stroje. Vyděšení strážci mířili špatně. Energetické výboje z jejich zbraní tavily kov strojů vysoko nad ním. Nemohlo to však trvat dlouho než ho trefí přesně.

„Gucky!“ zařval divoce a myšob se zhmotnil dvakroky od něj, vskutku jako na zavolanou. Rhodan se vrhl na zem a chytil se ho za nohy a myšob se teleportovat i s ním rovnou na vrchol pyramidy. I tady však slyšeli výbuchy kdesi hluboko pod sebou a celá pyramida se chvěla. V podzemí muselo být peklo. Gucky okamžitě zase zmizel a za chvíli se vrátil s Kasomem. Ertrusan byl v bezvědomí.

Rhodanovi bylo jasné, že myšob je na pokraji svých sil a nemůže jeho i Kasoma teleportovat k C-5. Rhodan se sklonil ke Kasomovi a pokoušel se zjistit jeho stav. Specialista USO dýchal těžce a přerývaně. Rhodan objevil tržnou ránu na hlavě, která naštěstí nevypadala příliš nebezpečně. Lehce poplácal Ertrusana po tváři a to stačilo, aby se probral.

„Jestli tohle je ráj, tak chci pryč,“ oznámil Kasom sotva otevřel oči. „Tenhle puch, to rozhodně není vůně pečené.“

„Myslíš někdy také na něco jiného, než na jídlo?“ zeptal se Rhodan.

„Ne,“ ujistil ho Kasom a zvedl se, ale byl by upadl, kdyby ho Rhodan nezachytil. Až za několik vteřin stál opět pevně na nohou.

„Něco mě praštilo do hlavy,“ vysvětlil svůj stav Kasom. „Co se vlastně stalo?“

Rhodan mu to krátce vyložil. „Doufám, že je clona pryč," řekl na závěr.

„Myslím, že celé zařízení je zničeno, podívejte se, pane, nikde ani světýlko," upozornil Kasom. „Mají, co chtěli. Neměli zabít Bronka."

„Takhle se na to dívat nemůžeme," řekl Rhodan. „Obyvatelé Bigtownu se řídí vlastními zákony a považují je za spravedlivé, jako my ty naše."

„Myslím, že Melbar je už schopen transportu, vezmu ho na C-5," vpadl do jejich teoretických úvah Gucky. „Drž se mě, Kasome."

Kasom protestoval, nechtěl tu nechat Rhodana samotného, ale Gucky ho pevně objal a zmizel i s ním ještě než stačil domluvit.

Rhodan zůstal sám a díval se na obrovské město pod sebou a cítil podivnou tíži na prsou. Co tomuto městu přinesl a co mu mohl přinést? Žily tu miliony bytostí odsouzených neznámými soudci podle neznámých a pro Pozemšťana nejspíš nepochopitelných zákonů. Zasáhl do jejich života tím, že zničil pyramidu. Bylo to dobře nebo špatně? Nevěděl. Město žilo dál, jen pyramida a čtvrt' kolem ní vyhasla, v dálce světla svítila...

Nějaký šramot ho vyrušil z jeho úvah. Otočil se, zbraň připravenou k výstřelu v rukou. „Ogil!" zvolal překvapeně.

„Jsem neozbrojen, nestřílejte," řekl tlumočník.

„Jak jste se sem dostal?" zeptal se Rhodan a nechal zbraň klesnout.

„Stanice je zničena," pronesl chraplavě Ogil. „Tušil jsem, že prosadíte svou, ale nečekal jsem, že vás tu najdu."

„Proč jste tedy přišel právě sem?" vyzvídal Rhodan. „V noci je na město krásný pohled," vysvětloval Ogil. „Není vidět ta krutost, ta divokost zdejšího života."

„Kdo vlastně jste, odkud pocházíte?" zeptal se Rhodan, ale nedostal jasnou odpověď. Byla to divná rozmluva, výměna stručných otázek a nejasných odpovědí.

„Záleží na tom?" řekl Ogil. „Pro vás je důležité, že jste zvítězili. Opustíte tento svět a jeho porážku si odnesete s sebou."

„Nerozumím vám."

„Jen vás varuji, ale vím, že je to marné."

„Chcete odejít s námi?"

„Opustit město? Ne, nikdy."

„Patříte k pánům Andromedy?"

„Nejsem nic. Mohl bych opustit tento svět a vymazat i vzpomínku na něj."

„Já na vás nezapomenu."

„To je mi lhostejné. Co znamená myšlenka v nesmírném prázdnu mezi Mléčnými dráhami?"

8.

Vlajková loď CREST II znehybněla nad městem a z jejích útroh vystartoval člun s Mory Abroovou-Rhodanovou na palubě, aby dopravil ztroskotance z C-5 na palubu. Byla to už běžná operace, protože rádiové spojení fungovalo normálně a posádka CREST II už věděla, že všichni průzkumníci jsou v pořádku a útok z města se neočekával.

Přistání C-3 proběhlo podle očekávání v klidu a téměř všichni ztroskotanci z C-5 už byli na C-3, když od města zarachotil motor.

„Rudá Trojka," konstatoval Atlan, který venku dohlížel na přesun lidí a materiálu. „Nejspíš chce pozdravit návštěvníky a informovat je o zdejších zákonech."

„Jen ať přijdou, dáme jim ochutnat naše zákony," řekl výhružně kapitán Redhorse, který stál vedle admirála.

„Ne," rozhodně to odmítl Atlan. „Všichni, až na Rhodana a Guckyho jsou už na palubě. Odstartujeme než k nám dojedou a budeme kroužit nad městem, dokud Gucky nedopraví Rhodana na palubu."

„Vy se jich snad bojíte!" zvolal pobouřeně Redhorse. Atlan jen mlčky potřásl hlavou. Jak měl ve chvílce vysvětlit poručíkovi podivné poměry na Quartě? Vzal Redhorse pod paží a odvedl ho do člunu, zavřel za sebou dveře a interkomem dal rozkaz ke startu.

„Je mi líto, že stanice byla zničena. Nechtěli jsme to a nevím, zda rozumíte našim pohnutkám," řekl Rhodan.

„Ale ano," řekl tlumočník. „Bojovali jste o svůj život."

Tlumočnickův hlas zněl stále slaběji a Ogil si lehl. Rhodan se nad ním naklonil. „Jste zraněný!" zvolal překvapeně. „Proč jste mi to neřekl? Dopravíme vás na naši loď a poskytneme vám veškerou nutnou péči."

„Nepůjdu s vámi," řekl raněný pevně. „Vrátím se do pyramidy."

„Tam nemůžete!" protestoval Rhodan. „Může dojít k dalším výbuchům a celá pyramida se může zhroutit."

„Vrátím se tam," opakoval Ogil.

Gucky se objevil po Rhodanově boku. „C-3 na nás čeká nad městem. Máme si pospíšet," hlásil.

„Vezmu vás s sebou třeba násilím," řekl prudce Rhodan, Guckyho ignoroval.

„Já vím, že jste tvrdohlavý," odpověděl Ogil a zvedl se, ne však aby Rhodanovi vyšel vstříc. Učinil krok stranou a vrhl se do tmavé hlubiny.

Už nic nebránilo Guckymu, aby Rhodana teleportovat.

Epilog.

Krash-Ovaron čekal, až Rudá Trojka odjede. Slyšel jejich rozčílený hovor, ale slovům nerozuměl. Měli zřejmě vztek, že cizinci odletěli, ale jemu to bylo jedno, jejich osud ho nezajímal. Chtěl jen, aby Rudá Trojka už byla pryč, protože jeho čas se blížil.

Konečně byl vůz pánů Bigtownu pryč a Krash se konečně mohl vplížit do opuštěného vaku. Uvnitř bylo přítmí a mohly na něj čekat různé nástrahy, ale musel to risknout. Konečně se dostal do osvětlené chodby a oddechl si. Zdroj energie byl v pořádku! Teď si byl jist, že dokáže vyrobit suchý led, i když to nebude snadné. Jen čas ho tlačil. Stačí to?

Osvětlená chodba ho vedla k pootevřeným dveřím. Opatrně do nich strčil a ztuhl.

Nepochybné to byla centrála té malé lodi - a celá podlaha byla pokryta vrstvou suchého ledu!

Krash-Ovaron nechtěl věřit svým očím, ale nedalo se pochybovat. Cizinci mu pomohli, nechali mu dárek na rozloučenou. Uvelebil se na

chladivém podkladu a zaplavila ho vlna vděčnosti k těm neznámým, o nichž nevěděl odkud přišli a kam odletěli. Proč to udělali? Nevěděl. Všechno, co mohl udělat, bylo popřát jim štěstí.

„Dobrý lov!“ zamumlal do ticha opuštěného vraku.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Bigtown: město na Quartě

Caresy: n-dimensionální výtvary vytvářené Irrsuchery

Henderson, Sven: poručík, člen posádky CREST II. Velitel výsadkového Člunu na Quartě.

Kagato, Noro: Poručík, Drobný Japonec, člen posádky CREST II, má na starosti roboty

Krash-Ovaron: Irrsucher, vy-hnanec v Bigtownu. Poslední příslušník svého národa na Quartě. Jeden z nejobávanějších lovců v Bigtownu.

Quarta: čtvrtá planeta soustavy dvojhvězdy Twin. Většinu povrchu zabírala moře, žádný ze tří kontinentů planety nebyl větší než Austrálie. Gravitace byla o něco větší než na Zemi, ne však o tolik, že by to mohlo znamenat větší překážku pobytu. Také atmosféra byla dýchatelná, jen teploty byly nepříjemně vysoké.

Rudá Trojka: Samozvaní páni Bigtownu, města psanců.

William Voltz MĚSTO PSANCŮ

Perry Rhodan, sv. 203

Z německého originálu Die Stadt der Verfemte, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH

v Rastattu roku 1969, přeložil Jan Rada.

Vydal jako svou dvoutisící čtyřicátou třetí publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Příbík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvoždanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč